SLOVO PRAVDY

4 2017

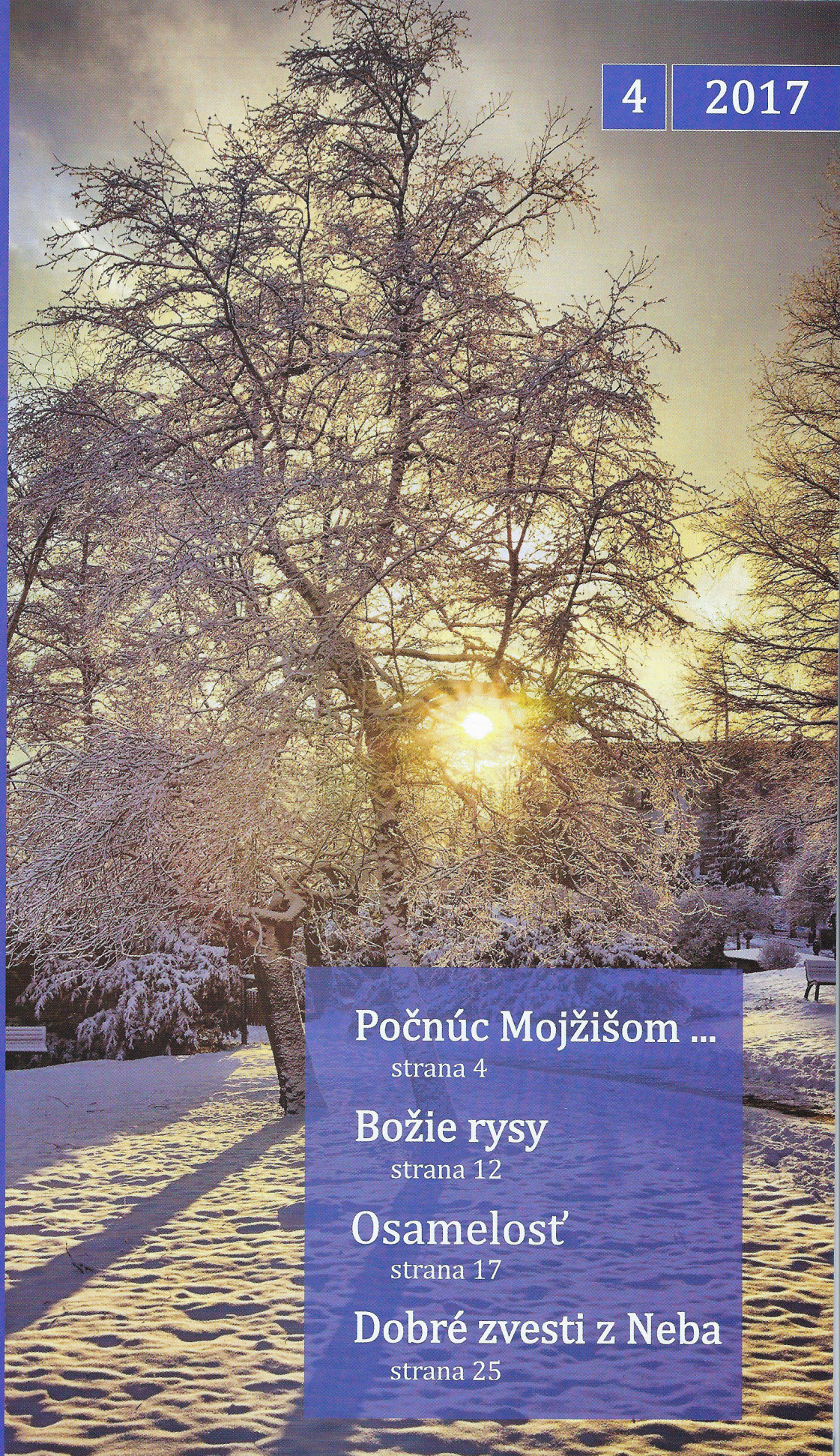

Počnúc Mojžišom ...
strana 4

Božie rysy
strana 12

Osamelosť
strana 17

Dobré zvesti z Neba
strana 25

Obsah

Slovo pravdy

„… v ktorom aj vy počujúc slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia“ (Ef. 1:13)

Číslo 4/2017 Ročník XVI

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

PÚTNICI TEJ CESTY 2

POČNÚC MOJŽIŠOM … (3) 4

PÁN JEŽIŠ KRISTUS JE BOH (1) 6

ZÁKLADY MIESTNEHO ZBORU (2) 9

BOŽIE RYSY (3) 12

KRISTOVA OSOBA (11) 14

V JEHO ČASE 16

OSAMELOSŤ 17

ZMIERENIE (2) 18

ZODPOVEDNOSŤ STARŠÍCH (2) 20

SÚ POHANSKÉ NÁRODY STRATENÉ? 22

DOBRÉ ZVESTI Z NEBA 25

PÚTNICI TEJ CESTY

Zosnulý Harold St. John, Anglicko

(Prečítajte a uvažujte o 4. Mojžišovej 33, alebo aspoň o veršoch 1–9 a 50–56.)

Medzi jednu z prvých fráz, ktoré rímsky svet používal na opísanie kresťanov v prvom storočí patrili slová: „ľudia tej cesty“ (Skut. 9:2; 19:9; 19:23; 22:4; 24:14, 22). Použitie tohto označenia zjavne dokazuje, ako hlboko zapôsobili na mysle ľudí tej doby prví učeníci, ktorí v nich naozaj mohli vidieť pútnikov: jednoduché záznamy skutočne potvrdzujú, že prví nasledovníci Krista boli ľuďmi žijúcimi bez pevných koreňov, ktorí sa nestarali o to, čo budú jesť, čím sa zaodejú, ani ich nezaujímali peniaze či úspech (Mat. 6:19–24). Zaujímali sa predovšetkým o nasledovanie neviditeľnej Osoby, svojho predchodcu a Vodcu (Žid. 6:20; 12:2) a spoliehali sa s neoblomnou dôverou na ochrannú starostlivosť a lásku tejto osoby na každom kroku (Žalm 56:8).

Takýto životný postoj sa nám v dnešnej dobe môže zdať príliš vzdialený (a to nás veľmi nectí), ale vráťme sa do našej kapitoly, ktorou sa tento článok zaoberá, aby sme videli, akým spôsobom Boh vedie svojich pútnikov na tomto svete. Tieto verše ukazujú, že pätnásť storočí pred Betlehemom, mali synovia viery bohatú a žiarivú skúsenosť s Bohom, ktorý išiel po ceste pred nimi, aby im pripravil miesto, na ktorom si mohli rozložili svoje stany, a viedol ich vodne i v noci (2. Moj. 1:31–33).

Tridsiatu tretiu kapitolu 4. Mojžišovej tvorí starostlivo zaznamenaný prehľad putovania Izraela a miest, na ktorých sa zastavili počas ich štyridsiatich rokov na púšti; Mojžiš napísal tento zoznam na základe Božieho príkazu a vďaka tomu ho máme k dispozícii aj my.

Ak to niekoho zaujíma a pokúsi sa sledovať na mape túto cestu, zistí, že jej tvar pripomína nekonečnú sériu cikcakov, kľukatú čiaru smerujúcu iba veľmi pomaly vpred. Takéto chodenie po krivých cestách vskutku dobre pripomína aj našu vlastnú cestu životom.

Chcel by som z tohto príbehu zdôrazniť tri jednoduché skutočnosti pre naše poučenie.

Dôležitý je dobrý začiatok (v. 3–4)

Mojžiš začína svoj záznam slovami: „Na druhý deň po Veľkej noci (pesach)“, pretože skutočná cesta duše môže začať až po tom, ako pozná ochrannú funkciu krvi zabitej obete. Potom pripomína dôležitý rozdiel medzi oboma národmi, ktorých sa to týkalo. Izrael vychádza so „vztýčenou hlavou“ pred zrakom jeho nepriateľov, zatiaľ čo Egypťania sú zaneprázdnení pochovávaním svojich mŕtvych. Ich bohovia, ktorým tak dôverovali, zjavne úplne zlyhali v hodine zúfalstva smrti a hrôzy.

Táto udalosť tvorí čistý rez za minulosťou. Keď videli ľudia v Egypte pochodovať Izraelitov v piatich radoch, nikto nepochyboval, že mestá pokladov, pece na tehly a palice dozorcov sú navždy za nimi. Vtedy sa končil čas konania vôle pohanov a stali sa Božím slobodným ľudom, pokrsteným v Mojžiša v oblaku a v mori. Takáto skúsenosť sa nemôže nikdy zopakovať, aj keď sme vo v. 10 videli, ako sa Izrael vrátil na brehy Červeného mora a znovu si mohol pripomenúť scénu spasenia a víťazstva.

Pre nás má však niekoľko vecí oveľa hlbšiu hodnotu, ako toto nezameniteľné otvorené vyznanie: „Na druhý deň po Veľkej noci“. Je to predovšetkým krv Baránka,

Krv Baránka nás oslobodila od hriešneho otroctva; v našom vzkriesenom Pánovi máme dedičstvo úplného spasenia.

ktorá nás oslobodila od hriešneho otroctva, i to, že v našom vzkriesenom Pánovi máme dedičstvo úplného spasenia; znova a znova si môžeme pripomínať tú hodinu, kedy sme prešli morom. Naše obrátenie je ako vykopanie hlbokej priepasti medzi nami a týmto svetom, ktorá sa takýmto pripomínaním ešte prehlbuje. A vztýčilo vysokú hraničnú líniu, ktorá tým viac rastie a už ju viac nemôžeme prekročiť opačným smerom (Prísl. 22:28; Gal. 6:14).

Míľniky na ceste (v. 9, 14, 38)

Mojžiš starostlivo zaznamenal každú bezvýznamnú etapu, no ku trom zastávkam pridal bližšie historické detaily, aby nám pripomenul, že v živote s Bohom vždy nastanú isté nezabudnuteľné chvíle. Vo v.9 sa teda dozvedáme, že v Élime pútnikov potešilo dvanásť studní s pramenitou vodou a sedemdesiat paliem, dôkaz toho, že im Boh na ceste pripravil potrebné občerstvenie i tieň.

V živote s Bohom vždy nastanú isté nezabudnuteľné chvíle.

Potom je nám v 14. verši odhalená odvrátená strana tej istej mince. V meste Refidim nie je žiadna voda! Keď si tento záznam udalosti čítame, môžeme si spomenúť na temný deň zvady a reptania kvôli chýbajúcej vode (2. Moj. 17; Žalm 81:17; 106:32; Žid. 3), ten deň, kedy Božia milosť spôsobila, že sa tento ľud hanbil za svoju bezbožnosť a korunoval ich nezaslúženým víťazstvom.

V 38. verši sa znova dozvedáme o smrti kňaza, temnej hodine Izraela a čase povzbudenia proti ich nepriateľom (v. 40). Napriek ich bezmednej bezzákonnosti sa im Boh znova zjavil v ničím nezahmlenej dobrote a vďaka medenému hadovi dostali liek proti ich nemoci, čím naplnil pokornú modlitbu ich prostredníka (4. Moj. 20:23 – 21:9).

Aj pre nás, milovaní svätí, má cesta života svoje „pamätné kamene“. Rovnako ako Jakob staviame na našej ceste stĺpy (1. Moj. 28:18; 31:45; 35:14; 35:20); každý z nich je pamätníkom milosrdenstva. A dobre robíme, ak sa pokúšame dobre uschovať tie dni, keď sme sa stretli s Bohom tvárou v tvár na nejakej križovatke, a keď bol náš život vďaka radosti alebo smútku, tieňu alebo slnečnému svetlu povýšený na inú úroveň (Žalm 30:1).

Brána, ktorá vedie k Božiemu odpočinku (v. 50–56)

Nakoniec čítame poslednú časť a podmienky, na základe ktorých môžu na jednej strane získať triumfálne vlastníctvo, ak sa nebudú zahrávať s hriechom (v. 52), a na druhej strane rozdelenie krajiny mečom (Joz. 1:12 a Joz. 21:44). To boli zlaté kľúče, ktoré mali otvorili bránu k odpočinku.

Nás čaká krajina spravodlivejšia než Kanaán, a to nielen v ďalekej budúcnosti, kedy skončia dni putovania púšťou, ale už teraz môžeme poznávať Božie odpočinutie. Svätý Duch hovorí „tu“ a teraz je odpočinok pre Boží ľud, odpočinok, ktorý môžeme mať už v súčasnosti, keď prestaneme spoliehať na naše skutky a nájdeme základ pre naše srdcia v diele Krista, nášho Pána a Kňaza.

Takáto je pútnická cesta viery. Vydali sme sa na ďalekú cestu, náš vodca na nás hľadí s dôverou a ten, kto nás vyviedol, nás aj verne dovedie k cieľu „ak smelú dôveru a chválu nádeje až do konca pevnú dodržíme“.

(Preložené z „The Bible Expositor“, Január 1950)

POČNÚC MOJŽIŠOM ... (3)

Stephen Fellowes, Skibbereen, Írsko

Zmierenie

Úvod

Medzi „ospravedlnením“ v Starom Zákone a „zmierením“ v Novom je zásadný rozdiel. V zásade sa dá povedať, že v Starom Zákone zmierenie obsahovalo myšlienku „prikrytia“, a zároveň to bolo niečo, čo bolo potrebné zopakovať. V porovnaní so zmierením v Novom Zákone má toto ospravedlnenie retrospektívny charakter (Rim. 3:25), ktorý sa týka „prenesenia ponad“ hriechy svätých starého zákona, s výhľadom na Golgotu, kde mali byť tieto hriechy „odložené“ navždy (Žid. 9:26).

16. kapitola tretej knihy Mojžišovej nepochybne patrí medzi jednu z najdôležitejších častí Svätého Písma, pretože súvisí so smrťou nášho Pána Ježiša Krista. Leží v epicentre kníh Zákona, v samotnom srdci tretej knihy Mojžišovej. Nie je to stredobod len z pohľadu jeho umiestnenia, ale aj z hľadiska jeho veľkosti. Je to pravdepodobne najdôležitejšia kapitola Mojžišových kníh, rovnako ako je 22. Žalm v básnických knihách a 53. kapitola knihy proroka Izaiáša medzi proroctvami. V nej máme predobraz Kristovho veľkého diela zmierenia. Táto kapitola je plná, dokonca možno až preplnená pokiaľ ide o obsah, preto musíme vybrať iba niektoré skutočnosti: budeme ju rozoberať iba z hľadiska štyroch miest z tejto kapitoly.

Za dverami

V deň zmierenia bolo potrebné priniesť päť darov. Najvyšší kňaz a jeho rodina mala priniesť býčka ako obeť za hriech, a baránok bol potrebný na zápalnú obeť. Za národ bolo potrebné ako obeť za hriech priniesť dvoch kozlov, a barana na zápalnú obeť. Pokiaľ ide o baranov a býčka, Mojžiš dostal presné príkazy, čo s nimi má urobiť, ale pokiaľ ide o dvoch kozlov, stalo sa niečo pozoruhodné. Mali ich priviesť ku dverám stánku, aby na nich videl celý ľud a o ich nasledujúcom osude rozhodol los. Tento postup bol v celom obetnom poriadku výnimočný. Šalamún nám hovorí, že „Los sa hodí do lona; ale od Hospodina je všetok jeho súd“ (Prísl. 16:33).

Ani Mojžiš, ani najvyšší kňaz Áron, nerozhodli o osude týchto dvoch kozlov: ten určoval iba Pán. V predchádzajúcom článku sme si všimli, že v 12. kapitole druhej knihy Mojžišovej bolo oddelenie jahniat od oviec a kôz možnou narážkou na to, že aj Kristus bol oddelený k tomu, aby naplnil Boží cieľ, vykonal Božiu vôľu (Skut. 2:23). Podobnú situáciu je možné vidieť aj tu. Obeť za hriech bola spojená s Božím rozhodnutím. V tejto súvislosti stojí za to spomenúť slová Williama Kellyho: „Dôvodom pre takéto konanie môže byť to, že pri všetkých izraelských obradoch nemá žiadna obeť taký k Bohu smerujúci charakter, aký predstavuje tá v Deň veľkého zmierenia. Týmto spôsobom sa On vyrovnáva s hriechom. A v súlade s tým teda v tejto veci koná len On – iba Jehova samotný“.

Za oponou

Potom bolo potrebné vziať dvoch kozlov určených pre jednu obeť za hriech. Jednoznačne sa hovorí o dvoch kozloch, spoločne o oboch, nie iba o jednom! Ak inokedy postačoval iba jeden, prečo sú v deň zmierenia potrební dvaja? Nepredstavujú to isté? Iba veľmi ťažko by sme mohli niečo doplniť ku slovám

C. H. Mackintosha: „Jedným slovom, tu je hlavným predmetom „zmierenie“ a to dvojakým spôsobom. Po prvé, ako naplnenie všetkých Božích požiadaviek – nárokov vyplývajúcich z Jeho prirodzenosti, požiadaviek súvisiacich s Jeho charakterom i nárokmi Jeho trónu a po druhé, ako dokonalé upokojenie všetkej viny a naplnenie potreby človeka“. Stručne povedané, prvý kozol zdôrazňuje Kristovu smrť s ohľadom na Božie požiadavky: je to pravda spasenia; zatiaľ čo druhý kozol zdôrazňuje jeho smrteľnú ľudskú osobu, čím vyzdvihuje veľkú skutočnosť, že je naším zástupcom (zaujíma naše miesto).

Najvyšší kňaz vstúpil za oponu až potom, ako sa umyl vodou, bol oblečený do svätého rúcha a obklopený príjemnou vôňou kadidla. Pokropil zľutovnicu a priestor pred ňou krvou býčka. Na rozdiel od nášho Pána Ježiša je pri konaní diela zmierenia možné vidieť Áronovu nedokonalosť. Kristus to urobil vo všetkej sláve svojej výnimočnej osoby. Bol dokonalý a voňavý sám v sebe, „obetoval sám seba bezvadného Bohu“ (Žid. 9:14). Je veľmi dôležité vidieť, že charakter Kristovho diela priamo súvisí s charakterom Jeho Osoby, rovnako ako sú rozmery truhly zmluvy dokonalé v súlade s rozmermi zľutovnice, ktorá na nej spočívala. Akonáhle veľkňaz pokryl svoje vlastné hriechy, mohol zabiť kozla pre „Hospodina“ (3. Moj. 16:8), o ktorom sa tiež hovorí, že je „za ľud“ (3. Moj. 16:15). Jedna obeť teda bola pre Pánovu slávu i pre dobro ľudí! Krvou mali pokryť svoje hriechy, aby mohli zažívať jeho prítomnosť aj počas ďalšieho roka. Aby to však mohli urobiť, musel veľkňaz spĺňať všetky požiadavky Božej spravodlivosti a musel uspokojiť Jeho svätosť.

Kropenie Jeho krvou sa udialo iba raz, čo dokazuje jedinečnú dostatočnosť Jeho obete.

Keď sa zaoberáme týmto veľkým predobrazom a spomíname na toho, ktorý naplnil každú Božiu požiadavku, istotne sa v srdciach pred Ním skláňame v pokornej úcte. Kropenie Jeho krvou sa udialo iba raz, čo dokazuje jedinečnú dostatočnosť Jeho obete. Kto by mohol čítať 9. a 10. kapitolu listu Židom bez toho, aby bol ohromený nekonečnou cenou tej jednej obete za hriech? Kropenie krvou bolo nasmerované „na zľutovnicu“; samotný Boží trón na zemi. Kristovo dielo splnilo všetky požiadavky tohto trónu pokiaľ ide o hriech. Je životne dôležité, aby sme si v súvislosti s tým kozlom, na ktorého padol Pánov los uvedomili, že bol v prvom rade určený Bohu. Kristovo dielo má oveľa vyšší cieľ, ako iba spasenie hriešnikov; predovšetkým malo priniesť slávu Bohu. Ak slovo „na“ zľutovnicu hovorí o prijatí, potom slová „pred“ zľutovnicou súvisia s prístupom a tento prístup je založený na úplnosti Jeho dokonaného diela, ako to naznačuje sedemnásobné kropenie krvi.

Neobývaná zem

Druhý kozol nás učí o smrti Krista z pohľadu človeka a pravde nahradenia zástupcom. V predchádzajúcom článku sme sa podrobnejšie zaoberali nahradením zástupcom, takže tu stačí uviesť niekoľko slov. Áron mal s kozlom urobiť tri veci. Položiť svoje ruky na neho, potom vyznávať hriechy svojho národa, a napokon ho vyhnať do púšte. Týmto spôsobom symbolicky preniesol hriechy svojho národa na obetného kozla, ktorý ich obratom odniesol preč, keď ušiel na nehostinnú púšť. Nebol zabitý ako prvý kozol, ale vyhnali ho živého. Darby k tomu poznamenáva, že „hoci bola táto obeť vyhnaná živá, bola označená za účinného zástupcu pre smrť niekoho iného“. Opäť sa pred nami teda vynára Golgota: tam Pán Ježiš „ktorý sám vyniesol naše hriechy

na svojom tele na drevo“ (1. Pet. 2:24). Kozol ich odniesol do „púšte“; do „neobývanej zeme“; „neschodnej zeme“ (3. Moj. 16:22). Spustnutá krajina, vzdialená a opustená, neviditeľná očami človeka. On ich odniesol do temnoty v tejto „tajomnej hodine“:

Zmeral si potom vzdialenosť hriechu;
Tma, hnev a prekliatie boli tvoje;
Muž zradený, Bohom opustený;
Tak učíme sa tvoju lásku Božiu.

(M. W. Biggs)

Bez tábora

V súlade s príkazmi o obeti za hriech (3. Moj. 4) boli telá býčka a kozla vyvezené mimo tábora, kde mali byť spálené ohňom. Tento postup bol jasný: krv vniesli do stánku, telo vyniesli von. Je dôležité, že tento oheň nebol pomalý, dlho horiaci a voňavý (ako s kadidlom), príjemnej vône pre Boha a úplne odlišný od príjemnej vône iných obetí (3. Moj. 1–3). Bol to prudký spaľujúci oheň, ktorý symbolizoval Božiu svätosť, ktorá stravuje telo obetí za hriech a úplne ich premieňa na popol. Dobre robíme, ak pamätáme na svätosť nášho Boha a na Jeho nenávisť voči hriechu. Kríž má aj iný význam, ako iba odhaliť Božiu lásku; zobrazuje aj jeho odpor voči hriechu.

Keď sa dostaneme na koniec listu Židom, čítame, že Boh uvedie svoj ľud na miesto, kde je jeho Syn, a On je vonku. Opäť môžeme citovať C. H. Mackintosha: „ten istý kríž, ktorý nás priviedol za oponu, nás vyhnal mimo tábor“. On je mimo akéhokoľvek ľudského systému tohto sveta, jeho obchodu (brána), politiky (mesto) i jeho náboženstva (tábor). Keď sa priblížime ku Kristovi, vďaka Božej milosti môžeme byť s radosťou spojení s ním.

(Pokračovanie nabudúce)

PÁN JEŽIŠ KRISTUS JE BOH (1)

J. Griffiths, Wales

(V minulých dvoch číslach sme uverejnili 2. a 3. časť tohoto článku. V tomto čísle uverejňujeme 1. časť. Ospravedlňujeme sa za nesprávne poradie jednotlivých častí.)

„Na počiatku bolo Slovo a to Slovo bolo u Boha a to Slovo bol Boh. Ten, to Slovo bolo na počiatku u Boha.“ (Jána 1:1, 2) Ján – Syn hromu začína svoje evanjelium mocným výbuchom, „a to Slovo bol Boh“.

„Na počiatku“ je „začiatok“ bez počiatku. Podľa týchto slov existovalo predchádzajúce nedatované, nadčasové obdobie vzdialeného staroveku. 3. verš jednoznačne učí, že tento čas určite predchádzal okamihu stvorenia. Hovoríme o tom ako o minulej večnosti, pretože máme iba obmedzenú schopnosť pochopiť nekonečnosť večnosti. Večnosť z Božieho pohľadu je nikdy nekončiaca prítomnosť. On je veľký „Ja som“.

„Bolo Slovo.“ Slová v sebe zahŕňajú myšlienku a reč. Slovo je nosič, ktorý používame na vyjadrenie našich myšlienok. Bez slov by naše myšlienky boli známe iba nám a nikomu inému. Podobne je Kristus, Slovo,

nosičom, ktorého Boh použil na vyjadrenie svojich myšlienok ľudstvu. On hovoril v Synovi (Žid. 1:2). „Na počiatku bolo Slovo“ vysvetľuje pravdu o pre-existencii Pána Ježiša Krista ako Slova.

„A to Slovo bolo u Boha“ naznačuje, že Kristus je v rámci Božstva samostatnou osobou, ale Boh vo svojej podstate nie je rozdelený. On je súčasne aj Otcom a Duchom Svätým. Na inom mieste sa učíme pravdu, že existuje len jeden úplne jedinečný Boh, ale v Bohu existujú tri odlišné osoby: Otec, Syn a Duch Svätý.

„A to slovo bol Boh“, nie „boh“ alebo „ten Boh“, ale charakteristický „Boh“. On je bez počiatku dní alebo konca života. On nie je len božský alebo Božský, on je Boh. Je to božstvo, ktoré je možné pripísať Ježišovi Kristovi. On je Jediný večný nestvorený, a predsa mocný Stvoriteľ, samotný.

„Ten, to Slovo bolo na počiatku u Boha.“ Slovo „u“ má význam podčiarknuť spoločenstvo, na rozdiel od 1. v., ktorý vyjadruje myšlienku „s“ Bohom. Tak, ako iba orol môže letieť priamo do slnka, iba Kristus môže hľadieť na prichádzajúcu Božiu slávu, „neprístupné svetlo, ktoré nevidel nikto z ľudí ani nemôže vidieť“ (1. Tim. 6:16).

Zachariáš zaznamenal slová Pána Zástupov: „Meču, zobuď sa na môjho pastiera a na muža, môjho druha, hovorí Hospodin Zástupov!“ (13:7). „Druh“ znamená spolupracovník, spoločník alebo niekto rovnocenný Jemu. Pán Ježiš Kristus je vyhlásený Bohom za Jeho spoločníka a Jemu rovnocenného!

Mal to na mysli aj Ján, keď v 2. verši napísal: „u Boha“. Slovo je spoločne s Bohom, je rovnoprávne s Bohom.

Biskup Moule je preslávený tým, že povedal: „Ak by sme tvrdili, že Spasiteľ nie je úplne Bohom, bol by ako most, ktorý sa rozpadol na vzdialenejšej strane“. Vďaka Bohu, že Ježiš je skutočne „veľký Boh a náš Spasiteľ“ (Tít. 2:13).

To, že Ježiš Kristus je Boh, je potvrdené rôznymi spôsobmi.

JEHO MENÁ – Božie mená, tituly a opisy

Iza. 7:14: „Immanuel“. Achaz odmietol znamenie, keď mu ho Boh ponúkol. Boh však vytrval… vám dá sám Pán znamenie: Hľa, panna počne; nie mladé dievča, ako si to niektorí myslia. To by nebolo znamenie! Ovocím je ten, ktorý má meno Immanuel. Mat. 1:22 potvrdzuje, čo Izaiáš zaznamenal. Mária, panna, privedie na svet Ježiša a „nazvú jeho meno Immanuel, čo je preložené: S nami Boh“.

V Iza. 9:6 je uvedený zoznam prívlastkov súvisiacich s Kristom, z ktorých je pre túto úvahu mimoriadne dôležitý predovšetkým „Silný Boh“.

Zach. 13:7 hovorí: „Meču, zobuď sa na môjho pastiera a na muža, môjho druha“. Pán Zástupov hovorí o Pastierovi slovami „môj druh“, alebo „mne rovný“. Boh potvrdzuje, že Jeho Syn je rovnocenný s Ním.

Jána 1:18 hovorí: „Boha nikto nikdy nevidel, ale jednorodený Syn, ktorý je v lone Otcovom, on nám vysvetlil“. Niektoré zahraničné preklady k tomu poznamenávajú, že slovo „Syn“ je možné nahradiť slovom „Boh“, a tak tieto slová môžu znieť „jediný zrodený… Boh“.

V Jána 5:18 sa píše: „Preto ho Židia ešte viacej hľadali zabiť, že nie len že rušil sobotu, ale že aj Boha volal svojím Otcom robiac sa rovným Bohu“. Židia úplne pochopili Kristovo vyhlásenie, aj keď ho odmietli.

Jána 10:33 nás informuje o tom, že „Židia mu odpovedali: Za dobrý skutok ťa nekameňujeme, ale za rúhanie sa a preto, že ty súc človek robíš sa Bohom“. Napriek tomu, že je židovská teológia zmätená, tieto slová sú jednoznačne logické.

Jána 20:28: „Môj Pán a môj Boh!“ sú slová, ktoré povedal pochybujúci Tomáš, keď sa stretol so vzkrieseným Pánom vo vrchnej dvorane. Skeptik sa stal uctievateľom!

Skut. 20:28: „cirkev Božiu, ktorú si dobyl vlastnou krvou“. Iný preklad hovorí: „krvou toho, ktorý je Bohom“.

Tohto predmetu sa jednoznačne týkajú aj ďalšie citáty. Rim. 9:5: „Kristus…, ktorý je nado všetkým, Boh, požehnaný na veky. Ameň“. Fil. 2:6: „nepovažoval toho za lúpež byť rovný Bohu“. 1. Tim. 3:16: „Boh zjavený v tele“. Tít. 2:13: „veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista“. Štruktúra pôvodného textu hovorí o jednej osobe a nie o dvoch, a preto náš Spasiteľ, Ježiš Kristus je veľký Boh. Kontrastujte to s 1. Tim. 2:3, kde sa Boh sám predstavuje ako „Spasiteľ Boh“. Žid. 1:8: „Tvoj trón, ó, Bože, na vek veku“. „Elohim“ zo Žalmu 45:6 je ten istý, o ktorom sa hovorí v liste Židom. Boh hovorí k svojmu Synovi a nazýva ho Bohom. 1. Jána 5:20 hovorí o „jeho Synovi, Ježišu Kristovi“.

Je poučné porovnávať a nachádzať rozdiely na nasledujúcich miestach Starého a Nového zákona.

2. Moj. 3:14/Jána 8:58: „Ja som“ sú slová, ktoré sa v 2. knihe Mojžišovej, rovnako ako aj v Jánovom evanjeliu používajú na pomenovanie Boha. Žalm 68:19/Efež. 4:7,8: keď sa na týchto miestach hovorí o „vystúpení“ a následných daroch, v Starom zákone sa hovorí o „Bohu“, ale v Novom zákone o „Kristovi“. Iza. 6:3/Jána 12:41: v Iza. 6:3 volajú serafíni: „Svätý, svätý, svätý Hospodin Zástupov“, v Jána 12:41 tieto slová upresňuje a hovorí, že ich serafíni hovorili o Kristovi. Iza. 40:3/Mat. 3:3: „Upravte cestu Hospodinovu… hradskú nášmu Bohu!“ To je proroctvo o Kristovi. Žalm 110:1; Mat. 22:42–46: Ako je možné, že je zároveň Dávidov syn i Dávidov pán, … dokážete to vysvetliť? Týmto spôsobom umlčal Pán Ježiš svojich kritikov. Iza. 65:16; Zjav. 3:14: „Ameň“ sa používa na označenie Boha v Starom zákone i Krista v Novom zákone. Jána 5:22/Zjav. 20:12: „Lebo Otec… všetok súd oddal Synovi“. „A videl som mŕtvych, malých i veľkých, stojacich pred trónom Božím“, pri veľkom súde pred bielym trónom. Preto je Syn Bohom. Zjav. 1:8; 21:6; 22:13 titul „Alfa a Omega“ patrí Bohu v 21:6, ale Kristovi vo veršoch 1:8 a 22:13. Iza. 41:4; 44:6; 48:12; Zjav. 1:17; 2:8; 22:13 porovnanie týchto veršov ukazuje, že titul „Prvý a Posledný“ sa používa ako pre Boha, tak aj pre Krista. Žalm 102:28/Žid. 1:12. Žalmista označuje Boha slovom „Ten istý“ a rovnakými slovami je opísaný Kristus v liste Židom. 5. Moj. 32:4, 15, 18, 30, 31/1. Kor. 10:4: „Skala“/„a tou skalou bol Kristus“. 1. Tim. 6:15/Zjav. 17:14; 19:16: „Kráľ kráľov a Pán pánov“ sa používa pre Boha aj pre Krista. Zach. 12:10/Zjav. 1:7: slová „obrátia svoj zreteľ ku mne, ku tomu, ktorého prebodli“, sa týkajú Boha, aj Krista.

Navyše máme vyhlásenie samotného Pána Ježiša Krista, že je Božím Synom, (Jána 10:36). A takisto podobné tvrdenie o Jeho rovnosti s Otcom (Jána 10:30; 14:9).

(Pokračovanie v predchádzajúcom čísle.)

„A tak zaradovali sa učeníci, keď videli Pána.“ (Jána 20:20)

Učeníci boli plní strachu a smútku. Avšak žiaľ bol obrátený na šťastie a strach na radosť. Prečo? Preto, že Pán bol v ich strede a všetci Ho videli. Aj my sa dnes môžeme radovať, pretože jedného dňa Ho uvidíme a budeme s Ním na veky. Aký krásny deň to bude!

ZÁKLADY MIESTNEHO ZBORU (2)

Michael Penfold, Bicester, Anglicko

2. Miestny zbor je fyzickým prejavom Božej prítomnosti

Naše myšlienky sa teraz obracajú k druhému základnému účelu miestneho zhromaždenia – je prejavom Božej prítomnosti. Boh chcel byť od počiatku stvorenia uprostred svojho ľudu. Adam a Eva počuli Boží hlas, boli v Jeho prítomnosti a radi sa s ním stretávali v rajskej záhrade. Keď sa neskôr v 1. knihe Mojžišovej stretol Jakob s Bohom v „Bét-el" (hebrejsky: „dom Boží"), zvolal: „… Naozaj je Hospodin na tomto mieste,… Toto nie je iné ako dom Boží, a toto je brána nebies" (1. Moj. 28:16–17). Opäť, keď Boh povolal Izrael z Egypta (okolo r. 1 500 pred n.l.), vykúpil ho krvou a pokrstil v Mojžiša v Červenom mori, oznámil svoj úmysel: „A spravia mi svätyňu, aby som býval prostred nich" (2. Moj. 25:8). Keď sa obrátime na druhý koniec Biblie, apoštol Ján videl „… nové nebo a novú zem,…" (Zjav. 21:1) a opísal, že videl: „Hľa, stán Boží s ľuďmi, a bude bývať s nimi, a oni budú jeho ľudom, a on, Bôh, bude s nimi a bude ich Bohom" (v. 3). Božia prítomnosť uprostred Jeho ľudu je hlavnou témou Písma.

Je dôležité rozlišovať medzi Božou všadeprítomnosťou a tým, čo by sme mohli nazvať jeho „viditeľnou prítomnosťou". Skutočnosť, že Pán je prítomný všade, mu nebráni v určitej dobe prejaviť svoju prítomnosť na konkrétnom mieste.

Skutočnosť, že Pán je prítomný všade, mu nebráni v určitej dobe prejaviť svoju prítomnosť na konkrétnom mieste.

V Mojžišovom stánku prebýval Pán medzi cherubínmi (Iza. 25:22). Rovnako naplnila Pánova sláva Šalamúnov chrám v Jeruzaleme; mesto, ktoré sa opakovane označuje ako „… miesto, ktoré som si vyvolil na to, aby tam prebývalo moje meno" (Neh. 1:9). Aj v tisícročnom kráľovstve bude Jeruzalem nazývaný menom „Hospodin tam" (Ezd. 48:35).

Toto všetko vyvoláva otázku: „Kde prebýva Boh dnes?". Mojžišov stánok a Šalamúnov chrám už dávno zanikli. Je Boh prítomný v katedrálach, svätyniach a bazilikách kresťanstva? Nech na to odpovie Božie Slovo: „Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som i ja v ich strede" (Mat. 18:20). Tento kľúčový verš je možné dobre rozdeliť na tri časti.

„Kde sú dvaja alebo traja zhromaždení"

Všimnite si, že Matúša 18:20 nehovorí: „Ja som tam, kde sa dvaja alebo traja ľudia rozhodnú, že sa stretnú". Slovo „zhromaždení" je v pasívnom tvare, čo znamená, že „dvaja alebo traja" sú zhromaždení Bohom.

1. Ako presne zhromažďuje Boh svoj ľud dnes, aby mohol prebývať medzi ním? Poďte so mnou na chvíľu späť do starovekého Grécka; v tejto spoločnosti existovali mestskí hlásnici, ktorí na námestiach verejne vyhlasovali lokálne oznamy. Grécke slovo pre miestnych hlásnikov alebo heroldov je „kerux". Keď si to politické, alebo legislatívne záležitosti v určitom meste vyžadovali, títo kerux-ovia stáli na ulici a nahlas zvolávali jeho obyvateľov k spoločnému zhromaždeniu. Akonáhle

kerux-ovia začali niečo vyhlasovať, ľudia vychádzali zo svojich domov a budov a zhromažďovali sa na ulici. Táto skupina, toto „spoločenstvo povolaných ľudí“, sa tiež nazývalo „ekklesia“ (odvodené z ek = von a kaleo = povolať) .

2. Vidíte už tento obraz? Kerux-ovia začali zvolávať ľud a tak sa vytvorila ekklesia. Biblia teraz používa tieto dve slová v duchovnom zmysle. Apoštol Pavel sa vo svojom 2. liste Timoteovi 1:11 nazval kerux-om, keď povedal: „som… ustanovený za kazateľa“. Novozákonný pojem kázania obsahuje koncept hlásateľa, ktorý verejne zvestuje posolstvo evanjelia. Pokiaľ ide o slovo ekklesia, v Novom Zákone sa toto slovo bežne používa pre cirkev alebo zhromaždenie. Zhromaždenie teda nie je ani budova, ani denominácia, ani ľudská organizácia. Je to „spoločenstvo povolaných ľudí“. Kto ich povolal? Povolal ich Pán prostredníctvom kazateľa evanjelia (kerux). Prečo ich povoláva? Aby sa zhromaždili v mene Pána Ježiša – a to je miesto, kde dnes Pán prebýva! Keď hriešnici prijímajú výzvu evanjelia k pokániu a viere, sú pokrstení, a keď sa potom zhromaždia v miestnom spoločenstve povolaných ľudí „k jeho menu“, Boh im tam pripraví svoje obydlie. Treba poznamenať, že sloveso „zhromaždení“ v Matúša 18:20 opisuje stále prebiehajúci dej, čo znamená, že opisuje niečo, čo sa už stalo a stále sa ešte deje. Zdôrazňuje to trvalý stav; nie teda niečo končiace alebo dočasné. Toto zhromaždené spoločenstvo má dlhú históriu! Doslovne by sa tento verš mal čítať: „Lebo kde sa dvaja alebo traja zhromažďovali a zhromažďujú v mojom mene, tam som i ja v ich strede“. Stretávanie tohto zhromaždenia nie je iba náhodné, spoločenské stretnutie, ale zhromaždenie s duchovným cieľom.

„V moje meno“

Výraz „v (v Gréčtine e/s) moje/jeho meno“ sa v Novom zákone objavuje trikrát a každý jeho výskyt má svoj špecifický význam:

- 1. „veria v jeho meno“ (Jána 1:12)
- 2. „krstiac ich v meno“ (Mat. 28:19)
- 3. „zhromaždení v mojom mene“ (Mat. 18:20).

Tieto tri kroky sa zhodujú s tým, čo čítame v 2. kapitole knihy Skutkov, kde boli ľudia v prvom rade spasení. Potom, ako druhý krok nasledoval krst; a ako tretí krok pokračovalo pridanie k zhromaždeniu v Jeruzaleme. Čo to znamená, že sa stretávame v jeho mene? Dovoľte mi, aby som sa zaoberal dvomi hlavnými myšlienkami: „spojenie“ a „autorita“.

Spojenie: Zhromaždenie sa nezhromažďuje k akejsi doktríne, osobnosti cirkevnej histórie alebo ľudskej organizácii. Zbor sa zhromažďuje „k Jeho menu“. Zhromažďovať sa v Pánovom mene alebo v Jeho mene znamená prichádzať do styku s Jeho Osobou – Pánom Ježišom Kristom. Keďže biblické meno určitej osoby hovorí o jej charaktere, zhromažďovanie sa v Kristovom mene znamená spojenie s Jeho charakterom – Jeho pravdou, Jeho svätosťou a Jeho slávou. A to má vážne dôsledky. Životne dôležitá časť Nového Zákona, 2. ep. Korinťanom 6:14–18, učí o veľkej pravde „oddelenia“. Pozorne si všimnite: „Budem bývať v nich a prechádzať sa, a budem ich Bohom, a oni mi budú ľudom. Preto vyjdite spomedzi nich a oddeľte sa, hovorí Pán“. Prečo by mali byť kresťania oddelení od všetkého, čo je v rozpore so spravodlivosťou, svetlom a pravdou? Pretože Pán je medzi nimi prítomný, a preto sú spojení s Jeho menom! Keď Pavel navštívil Korint, narazil na skazené mesto ponorené do nemorálnosti a modlárstva. Boh v ňom prostredníctvom kázania evanjelia vykonal veľké dielo a priamo uprostred tohto mesta založil

Svoje zhromaždenie. Pán bol uprostred Jeho ľudu v Korinte! To malo ďalekosiahle dôsledky pre obrátených. Vzhľadom na prítomnosť Pána medzi nimi museli prerušiť svoje styky s kultúrou Korintu. Naučili sa, že sa nemôžu zúčastňovať na „stole démonov" v pohanskom chráme a súčasne mať podiel na „stole Pánovom" v zhromaždení (1. Kor. 10:21). Naučili sa, že miestne zhromaždenie musí odzrkadľovať svätosť toho, ktorý v ňom prebýva. Pavel ich varoval, že (vnútorný) „chrám Boží je svätý, ktorým ste vy" (3:17). Aby sme mohli byť súčasťou zhromaždenia, kde Boh prebýva, vyžaduje si to oddelenie od nespravodlivosti a bezbožnosti „prítomného veku zlého" (Gal. 1:4) okolo nás – od jeho opileckých domov, jeho filmového a hudobného priemyslu i jeho modloslužobnej, na šport zameranej kultúry.

Autorita: „Meno" môže slúžiť ako náhradné slovo (metonym) pre autoritu. Ak v minulosti zaklopal vojak na dvere a žiadal: „Otvoriť v mene kráľa", neznamenalo to, že zastupoval „Georgea", „Henryho", alebo „Williama". Znamenalo to: „Otvorte na základe kráľovej právomoci". Zhromažďovanie sa „v Pánovom mene" znamená prichádzať a uznávať Jeho autoritu. To je rozhodujúce. Keď je Pán uprostred, znamená to, že ten príbytok je miestom Božieho prebývania, ale aj Božieho vládnutia a iba tam, kde sa veriaci zhromažďujú v Jeho mene a teda sú pod Jeho autoritou a vedením, si všetci spoločne uvedomujú Kristovu prítomnosť.

„Ja som uprostred nich"

Význam tohto vyhlásenia je ohromujúci. Ten, ktorý žije vo večnosti, a o ktorom Šalamún povedal: „Ale však kto aj bude môcť vystaviť jemu dom, lebo veď nebesia a nebesia nebies ho nemôžu obsiahnuť" (2. Par. 2:6), teraz prebýva medzi tými, ktorí sa jednoducho zhromažďujú v jeho mene. Byť súčasťou miestneho zhromaždenia, ktoré sa teda takto stretáva, je väčšie privilégium ako byť členom poslaneckej snemovne alebo zboru biskupov. Ba dokonca akéhokoľvek klubu, cechu, združenia alebo orgánu bezohľadu na to, nakoľko je prestížny alebo čo si o ňom prominentní ľudia myslia. Nie je potrebný žiadny vysoký cirkevný súhlas; žiadny pápežský dekrét; žiadna cirkevná príslušnosť. Aký objav! Aké privilégium!

1. Hoci sa časť 18. kapitoly Matúša spočiatku týka disciplíny v zhromaždení, v 20. verši je všeobecne platná zásada.

2. „Zákonité zhromaždenie" spomínané mestským úradníkom v Efeze v Skutkoch 19:39, predstavuje sekulárne (svetské) použitie slova ekklesia.

(Pokračovanie nabudúce)

„...Či nemám piť kalich, ktorý mi dal Otec?" (Jána 18:11)

Pán Boh je tou najštedrejšou Osobou v celom vesmíre. „Ktorý nám bohate poskytuje všetkého na požívanie" (1. Tim. 6:17) a Svojmu Synovi dal mnoho vecí na naše požehnanie. No v slovách tohto verša sme uvádzaní na sväté miesto. Ako mohol Otec dať takúto vec milovanému Synovi, to presahuje naše dôvody a mätie naše zmysly. Ale On to urobil. Ako mohol Spasiteľ rád a dobrovoľne vypiť kalich na našom mieste, to presahuje naše chápanie a privádza nás k slzám. No On to urobil.

BOŽIE RYSY (3)

Eric Parmenter, Ynysybwl, Wales

Vševedúcnosť

Úvod

Pravdepodobne neexistuje žiadny iný predmet, ktorý by mohol pokoriť ľudskú myseľ viac, ako Boh v Jeho slávnej trojjedinej bytosti. Takéto nádherné myšlienky zároveň rozširujú našu myseľ a vzrušujú dušu, povzbudzujú k hlbšiemu uvažovaniu o Božích vlastnostiach. „Nepoznám nič, čo by mohlo rovnakým spôsobom utíšiť dušu, tak upokojiť búriace vlny smútku a žiaľu, spôsobiť taký mier počas útokov vetrov skúšok, ako oddané premýšľanie o téme Božích vlastností“ (C. H. Spurgeon).

Random House Unabridged Dictionary (2006) ponúka túto definíciu „vševedúcnosti“: „mať úplné alebo neobmedzené vedomosti, povedomie alebo porozumenie, vnímať všetko“. Vševedúcnosť sa pripisuje všetkým trom Božím Osobám a nikdy nesmieme zabúdať, že všetky sú rovnaké vo všemocnosti, všadeprítomnosti a všemohúcnosti. Čo sa týka vševedúcnosti a Božieho Syna, evanjelista Matúš k tomu poznamenal: „Všetko mi je vydané od môjho Otca, a nikto nezná Syna, iba Otec, ani Otca nezná nikto, iba Syn, a ten, komu by Syn chcel zjaviť“. (11:27). Ján vo svojom evanjeliu zaznamenal: „na ten sviatok, uverili mnohí v jeho meno vidiac jeho divy, ktoré činil. Ale on, Ježiš, sa im nezveril, pretože on znal všetkých a že nepotreboval, aby mu niekto vydal svedectvo o človekovi, lebo on vedel, čo bolo v ktorom človekovi“ (2:23–25; pozri tiež 21:17 a Zjav. 2:23). O Svätom Duchu a vševedúcnosti napísal apoštol Pavel: „Lebo Duch spytuje všetko, aj hlbiny Božie“ (1. Kor. 2:10). Svätý Duch pozná tie veci, ktoré súvisia so samotnou Božou podstatou.

Učenie o vševedúcnosti tvrdí, že Božie poznanie nemá žiadne hranice (či už časové alebo priestorové). Priestor pre Neho nie je žiadnym obmedzením, lebo Boh je všadeprítomný, je na každom mieste celou svojou bytosťou a o všetkom vie a všetko riadi, každú z vecí. Podobne nemôže ani čas klásť žiadne obmedzenia Božiemu poznaniu, pretože On je večný a pre Neho sa všetko deje v nemeniacej sa prítomnosti. Jeho vševedúcnosť znamená, že pozná všetky udalosti minulosti, prítomnosti i budúcnosti. Je dokonale oboznámený s každým detailom o každej bytosti v nebi, na zemi i v pekle.

Vysvetlenie

Božie poznanie je dokonalé. Nikdy sa nedopustí chyby, nikdy sa nezmení a nikdy nič neprehliadne. Jeho poznanie je súčasťou Jeho podstaty alebo prirodzenosti. Nie je to niečo, čo by získal, alebo dosiahol. Je to Jeho prirodzená vlastnosť, ktorá ma pôvod v Jeho charaktere, preto nepotrebuje vynakladať žiadnu snahu, aby ju dosiahol, či získal. Božie poznanie, ktoré On nepotreboval získať, sa rovnako nemôže ani zlepšovať. Nezlepšuje sa časom. Všetky predmety Jeho poznania sú pre Neho večne prítomné a pozná minulosť, prítomnosť a budúcnosť všetkých vecí; pozná budúcnosť s rovnakou istotou a presnosťou, s akou pozná prítomnosť i minulosť. Táto budúcnosť je pre neho taká súčasná, aká bude pre stvorenia v budúcnosti, vníma ju rovnako zreteľne, ako ju oni budú vnímať neskôr.

Nie je isté, kto napísal 147. Žalm, ale v piatom verši tento žalmista opisuje Boha: v Jeho podstate – „Veľký je náš Pán“; v Jeho moci – „a nesmierny v sile“; v Jeho poznaní – „jeho rozumnosti nieto počtu“. Boh je

všemohúci, jeho poznanie je ohromné a kto ho dokáže pochopiť? Jeho poznanie alebo chápanie siaha naspäť do večnej minulosti, zahŕňa prítomné veci a siaha do večnej budúcnosti, čo naznačuje, že nič nie je mimo Božieho vedomia. Množstvo viditeľných hviezd je ohromujúce, a tých neviditeľných nebeských priestorov je ešte veľa viac, a On napriek tomu pomenoval všetky, viditeľné aj neviditeľné, každú vlastným menom. V 1. knihe Samuelovej 2:3 sa Boh nazýva „Boh vševediaci" (v hebrejčine je toto slovo v množnom čísle).

Boh má toto poznanie: od večnosti Boh pozná všetko, čo sa stalo a všetko, čo sa stane. Keď vystavil Boh Abraháma tej výnimočnej skúške, ktorá spočívala v obetovaní Izáka, vedel, aký bude jej výsledok skôr, ako Abrahám vstal skoro ráno a konal (1. Moj. 22). Bola to jedna z najdôležitejších udalostí v dejinách viery a Božom pláne. Božia vševedúcnosť sa opäť prejavila v 1. Moj. 24. Tam vidíme, že Boh vo svojej zvrchovanosti pripravil všetky okolnosti tak, aby svedčili o Jeho všemocnosti. Keď Abrahám ešte len posielal svojho služobníka, aby našiel Izákovi nevestu, Boh už poznal jej meno, pretože Rebekino meno sa objavuje v záverečných veršoch 22. kapitoly prvej knihy Mojžišovej. Už keď Abrahám kládol Izáka na oltár pre Boha, Boh vybral Rebeku za jeho nevestu. A keď Boh poznal jej meno, vedel aj, kde sa dá nájsť. Abrahámov sluha o tom svedčí: „I mňa viedol Hospodin na ceste…" (1. Moj. 24:27). Boh určil budúcnosť Izáka a Rebeky podľa Svojho dokonalého poznania. Prorok Izaiáš napísal:

„Pamätajte na predošlé veci, dávne od veku, že ja som silný Boh, a nie je viacej nijakého Boha, ani nieto podobného mne, ktorý oznamujem od počiatku to, čo bude na koniec, a od pradávna veci, ktoré sa ešte nestali, ktorý hovorím: Moja rada stojí, a činím všetko, čo sa mi len ľúbi" (Iza. 46:9–10).

Táto pasáž ukazuje, že oznamovanie toho, čo bude na konci sa neobmedzuje len na samotné „videnie" toho, čo sa má stať. Keď si v tejto knihe proroka Izaiáša budeme čítať ďalej, uvidíme, že Boh koná a zasahuje do dejín, aby naplnil svoje ciele: „ktorý zavolám dravého orla od východu, z ďalekej zeme muža svojej rady. Áno, ja som hovoril, aj to privediem, umienil som si, aj to učiním" (Iza. 46:11).

Preto môžeme s dôverou založenou na Písme povedať, že Boh je všemohúci. Nezáleží na tom, ak svetoví teológovia a filozofi bezmocne opúšťajú cestu Písma a argumentujú ich nezmyselnými argumentmi – my sa opierame o pravdy Biblie.

Aplikácia

V 7.–10. verši 139. Žalmu kladie žalmista určité otázky:

Kam by som zašiel od tvojho ducha? Alebo kam by som utiekol pred tvojou tvárou? Keby som vystúpil na nebesia, tam si ty; keby som si postlal v hrobe, hľa, i tam si. Keby som vzal krídla rannej zory, aby som zaletel a býval pri najďaľšom mori, i tam by ma sprevadila tvoja ruka, a pochytila by ma tvoja pravica.

Denné aktivity nášho každodenného života (naše „sadanie i… vstávanie"); naše myšlienky predtým, ako ich sformulujeme; naše plány na určitý deň; naše slová skôr, ako ich vyslovíme – Boh to všetko pozná. Ako hlboko nás pozná! Keď o tom vieme, malo by nás to ešte viac motivovať k svätosti v každodennom živote.

Písmo nám hovorí, že Boh vie o všetkom, čo znamená, že pre Ním nie je možné ukryť žiaden fakt. Kráľ David poznal: „Ani tma nezatmí pred tebou, a noc ti svieti ako deň, tebe je jedno či tma či svetlo" (Žalm 139:12). Boh vidí všetky veci a dokonca ani tajné zámery srdca pred Ním nemôžeme ukryť (44:21). V skutočnosti chápe naše vlastné

úmysly lepšie ako my sami (Jer. 17:9–10; Žalm 4:12). Ako to vysvetľuje pisateľ listu Židom: „A nieto stvorenia, ktoré by bolo neviditeľné pre ním, ale všetko je nahé a odkryté očiam toho, s ktorým máme do činenia“ (Žid. 4:13).

Ľudské bytosti vnímajú prostredníctvom svojich zmyslov, ale naše vnímanie a porozumenie je obmedzené. Božie zmysly však nie sú také obmedzené ako naše. Jeho Duch skúma všetky veci (1. Kor. 2:10) a nič nie je mimo Božiu schopnosť vnímania. V tomto ohľade je tiež vševediaci. Nikto nemôže uniknúť Jeho pohľadu a Jeho poznaniu. Skutočnosť, že nás Boh tak dôverne pozná, predstavuje výzvu pre všetkých veriacich žiť opatrne: Keďže vie o každom našom pohybe, malo by nás to viesť k ešte väčšej zhode s Jeho cestami. Apoštol Pavel cituje istého básnika a hovorí: „Lebo veď v ňom žijeme, hýbeme sa a sme, ako aj ktorýsi z vašich básnikov povedali: Lebo i jeho rodina sme“ (Skut. 17:28). Pravda o Božej vševedúcnosti by nás však mala nielen napomínať. Je v Biblii aj pre naše povzbudenie. Vševedúcnosť znamená, že Boh vie o nás nielen to dobré, ale aj to najhoršie a Jeho láska k nám napriek tomu nikdy neprestane: On nás miluje stále rovnako.

(Koniec)

KRISTOVA OSOBA (11)

David McAllister, Donegal, Írsko

Jeho nespochybniteľné človečenstvo (1)

Počas ostatných niekoľkých mesiacov sme už poukázali na to, že náš Pán Ježiš Kristus je Boh: On je naveky „všetka plnosť božstva“. Toto sa nezmenilo ani Jeho príchodom na svet. Keď uvažujeme o tom, čo sa pri jeho príchode na zem nezmenilo, je potrebné spomenúť aj to, čo sa zmenilo: skutočnosť, že Ten, ktorý je Bohom, sa stal človekom.

Cieľom tohto nášho článku je ukázať, že človečenstvo nášho Pána Ježiša bolo skutočné (pravé). Stal sa ozajstnou ľudskou bytosťou.

Je zrejmé a zároveň dôležité, že je v evanjeliách a listoch nazývaný „človekom“. Sám sa nazval slovami: „človek, ktorý som hovoril pravdu“ (Jána 8:40); Ján Krstiteľ o ňom hovorí: „Za mnou ide muž, ktorý bol predo mnou“ (Jána 1:30). „Poďte, viďte človeka“ vyhlásila žena zo Samárie (Jána 4:29). Človek, ktorý sa narodil slepý, ho opísal slovami: „človek, ktorý sa volá Ježiš“ (Jána 9:11). Jeho nepriatelia povedali: „ty súc človek robíš sa Bohom“ (Jána 10:33). Peter ho vidí ako „muža, od Boha pred vami preslávného“ (Skut. 2:22), zatiaľ čo „človek Kristus Ježiš“ je Pavlov popis (1. Tim. 2:5). V niektorých z týchto odkazov sa slovo „človek“ prekladá ako „muž“, zatiaľ čo v iných je ponechané ako „človek“. Tieto rozdiely nemajú vplyv na našu úvahu, pretože obidva výrazy potvrdzujú, že je skutočnou ľudskou bytosťou. Mohli by sme tiež uviesť veľa ďalších príkladov.

Každá ľudská bytosť má ducha, dušu a telo (1. Tes. 5:23). Pán Ježiš mal ducha: „A zavzdýchnul vo svojom duchu a povedal“ (Mar. 8:12); dušu: „Teraz je moja duša rozrušená“ (Jána 12:27);

a telo: „ale si mi ustrojil telo“ (Žid. 10:5). Ako je uvedené vyššie, tieto odkazy sú len vzorkou; v Písme je ich oveľa viac.

Pisateľ listu Židom hovorí: „Teda keď deti stali sa účastnými tela a krvi, tak aj on podobným spôsobom stal sa účastným toho istého“ (Žid. 2:14). To, na čom máme všetci nedobrovoľne podiel ako ľudské bytosti, prijal Pán Ježiš Kristus dobrovoľne. Tento pisateľ teda mohol o niekoľko veršov neskôr povedať, že bol vo „všetkom pripodobnený bratom“ (v. 17). To je v súlade s Jánovými slovami: „to Slovo sa stalo telom“ (Jána 1:14) i Pavlovými: „Boh zjavený v tele“ (1. Tim. 3:16).

Pán Ježiš počas svojho života tu na zemi prežíval rôzne súčasti ľudského života: narodenie, skorý i neskorý detský vek, dospievanie i dospelosť. Nie je potrebné, aby sme citovali verše Písma, ktoré o tom hovoria, pretože ich dobre poznáme. Toto poznanie by nás však nemalo nudiť, pretože vydáva jasné svedectvo o skutočnej ľudskej bytosti. Druhá kapitola Lukáša nám snáď najjasnejšie potvrdzuje skutočnosť, že Pán Ježiš „rástol“ (v. 40). Na začiatku druhej kapitoly sa ešte nenarodil. Podľa tretej kapitoly však už bol dospelý vo veku „asi tridsať rokov“ (v. 23).

Pán Ježiš prešiel presne tým istým, čím všetci ľudia, fyzicky i emocionálne. Pokiaľ ide o fyzické veci, vieme, že cítil hlad. „Zlačnel“ (Mat. 21:18), cítil smäd: „Žíznim“ (Jána 19:28). Jedol jedlo: „A vzal a pojedol pred nimi“ (Luk. 24:43). Poznal únavu: „Ježiš teda, unavený z cesty, sadol si takto na studňu“ (Jána 4:6). Spal: „A on bol v zálodí a spal na poduške. A zobudili ho“ (Mar. 4:38). Pokiaľ ide o emócie, poznal radosť, „zaplesal Ježiš v duchu“ (Luk. 10:21) i smútok: „Moja duša je smutná až na smrť“ (Mar. 14:34). Jedným z najkratších veršov našej Biblie je samozrejme: „A Ježiš zaplakal“ (Jána 11:35).

Pre tých, ktorí by sa pokúsili tvrdiť, že tieto miesta nie sú dostatočne presvedčivé, pretože v Biblii aj anjeli prijímali ľudskú podobu a niekedy vystupovali ako „ľudia“ (napríklad „anjeli“ spomínaní v 1. Moj. 19:1 sa v celom tomto odseku opakovane nazývajú „muži“), musíme však pripomenúť, že jednotlivé časti Písma uvedené vyššie, nie sú záznamom iba krátkych udalostí, ale svedectvom tých, ktorí boli v Pánovej spoločnosti nepretržite. Apoštoli, ktorých Boh použil na zaznamenanie týchto vecí, boli neustále v jeho prítomnosti počas niekoľkých rokov. Ak by existovala nejaká možnosť spochybnenia tejto skutočnosti Jeho človečenstva, vedeli by o tom. Najvýznamnejšie je v tomto zmysle svedectvo ľudí z Nazaretu (napríklad v Luk. 4:22), kde strávil mnohé roky pred svojou verejnou službou. Títo ľudia ho poznali takmer 30 rokov. Žiaľ, nedokázali rozoznať kto On bol, ale rovnako nepopierali, že je pravý človek. V skutočnosti to bol ich problém. Brali ho ako človeka a nič viac. Ale pokiaľ ide o to, či je skutočným človekom, nemali o tom žiadnu pochybnosť.

Preto ten, ktorý kráčal po tejto zemi, nebol anjelskou bytosťou, ani iným typom duchovnej bytosti. Nebol ani jednou z čiastočne ľudských bytostí mytológie, ani čiastočne Bohom a čiastočne človekom. Bol pravým a úplným Bohom a skutočným človekom – práve tak ako každý človek, ktorý číta tieto slová. Jeden verš milovanej duchovnej piesne podčiarkuje túto veľkú pravdu: „Pravý Boh, čo stal sa skutočným človekom“.

V tomto článku sme sa zaoberali predovšetkým časom, keď bol Pán Ježiš na zemi, a preto sme použili minulý čas. Musíme však pamätať aj na to, že je stále človekom, a naveky ním bude. Takže, hoci hovoríme: „On bol skutočným človekom“, presnejšie je povedať:

„On je skutočný človek“.

Avšak hoci je skutočným človekom, neznamená to, že je rovnaký ako každý iný človek. To rozhodne nie! Je nám podobný len v tom, že je človek. Nezabúdajme, že je od nás veľmi odlišný a to mnohými spôsobmi. O Jeho odlišnosti od všetkých ostatných ľudských bytostí budeme uvažovať v nasledujúcej úvahe, ak dá Pán.

V JEHO ČASE

A. J. Higgins

Ako stvorenia času (doby) si vytvárame vlastné časové rozvrhy, plníme kalendáre našich mobilných telefónov termínmi a schôdzkami. Pre mnohých z nás nie je „tyrania času“ iba abstraktným pojmom, ale dennodennou skutočnosťou, ktorá nás zotročuje. Existuje však niekoľko zriedkavých stvorení, vystavených závisti ostatných, ktoré chodia po našom svete a absolútne im nezáleží na čase. Sú však veľmi vzácne a zvyčajne ich nie je možné nájsť, keď ich hľadáme, pretože nemajú žiadny pravidelný časový rozvrh.

Starostlivé sledovanie času a dodržiavanie harmonogramov má svoj dôvod v podporovaní produktivity a zmysluplnom využívaní času. My však rovnaký „plánovaný“ prístup prenášame aj na duchovné veci a začíname požadovať, aby Boh pracoval podľa nášho rozvrhu. Nevypočutá modlitba potom vedie k frustrácii. Ak nekončia skúšky v tom čase, v ktorom podľa nás mali skončiť, uvrhne nás to do pochybností a zmätku. Ak sa niektoré udalosti neuskutočnia v čase, ktorý je podľa nás najviac vhodný pre Jeho slávu, spôsobí to, že sa pýtame, či sme boli dostatočne úprimní, či duchovnosť iba nepredstierame. Musíme sa však bolestivo presvedčiť, že Boží čas nie je vždy naším časom. Jozef musel čakať 13 rokov, kým videl naplnenie svojho sna; Mojžiš musel čakať 40 rokov, kým dostal odpoveď na bremeno, ktoré tak dlho niesol.

Keď písal Pavel Timoteovi, pripomínal mu, že príde deň, kedy Boh pomstí svojho Syna. Pán Ježiš teda na to čaká už dve tisícročia po Božej pravici. Pavel hovorí, že Boh „vo vlastných časoch“ (1. Tim. 6:15) ukáže, kto je skutočným Panovníkom, Kráľom kráľov a Pánom pánov.

Nebo mlčalo štyri storočia, ale potom sa naplnil čas (Gal. 4:4) a Boh poslal svojho Syna do sveta. Nielenže Boh prehovoril po 400 rokoch, ale navyše hovoril takým spôsobom, ako nikdy predtým. To stálo za také dlhé čakanie!

Jedného dňa Boh znova prelomí tisícročné ticho a zasiahne do nášho sveta. On „vo vlastných časoch“ privedie svojho Syna späť a dá mu za pravdu pred zrakom celého vesmíru. Vtedy už nebude panovníkom Pilát a kráľom cisár. Všetky kráľovské tituly a prejavy slávy budú patriť Jeho Synovi, ktorý im vo svojej osobe dá nový lesk a význam. On bude znovu hovoriť takým spôsobom, ako nikto nikdy pred ním nehovoril. To bude deň, na ktorý sa oplatí čakať!

Aj v prípade, ak sa predĺži doba vášho očakávania na Boha uprostred ťažkých životných okolností, či na ukončenie skúšky, alebo nenachádzate odpoveď na modlitbu, môžete si byť istí, že On odpovie „vo vlastných časoch“. A stojí za to vyčkať.

Boh odpovedá „vo vlastných časoch“ a v súlade s Jeho nekonečnou múdrosťou. Niekto povedal, že aj keď Boh mešká, prichádza v pravý čas.

OSAMELOSŤ

Jednou z najmenej želaných skúseností, s ktorými sa človek môže stretnúť, je osamelosť. Vtedy si niektorí ľudia spomínajú na dni svojho detstva, keď boli obklopení rodinnými príslušníkmi; boli obklopení smiechom, priateľstvom, vzájomnou pomocou, opaterou, starostlivosťou a láskou. Avšak nepriateľ, smrť, rozvrátili brány rodiny a milovaní nás opustili jeden po druhom, a potom prišla osamelosť.

Iní ľudia možno pociťujú prázdnotu osamelosti preto, že ich životný partner zomrel po mnohých rokoch šťastného manželstva. Ako často môžeme počuť nasledovné vyjadrenie: „počas dňa to nie je až také zlé, pretože môžem vyjsť medzi ľudí, ale keď sa zotmie, zostanem doma sám. Domov, ktorý bol predtým plný živých rozhovorov a priateľského doberania, zrazu stíchol“.

Ak je osamelosť na zemi počas tohto krátkeho času taká smutná a bolestivá, aké hrozné môže byť zažívať niečo také počas celej večnosti. Jediným výhľadom do budúcnosti pre každú dušu, ktorá zomiera bez Spasiteľa, je „mrákava tmy na večnosť“ (Júdu 13). Niektorí nerozumní a duchovne neznalí ľudia majú mylnú predstavu, že keď sa dostanú do pekla, stretnú sa s priateľmi a budú sa večne zabávať! No keďže Boží súd bude absolútne spravodlivý, žiadni dvaja ľudia nebudú mať udelený rovnaký trest, preto bude každý z nich osamotený na večnosť. Aká strašná myšlienka, byť naveky Bohom odsúdený k samote a tme!

Aká strašná myšlienka, byť naveky Bohom odsúdený k samote a tme!

Existuje však ten, kto nás môže zachrániť pred takou večnou biedou. Boh v úžasnej láske poslal svojho Syna, aby zomrel za hriešnikov, zniesol ich trest, aby sme my mohli byť takto nezaslúžene zachránení z pekla. Boží Syn, Pán Ježiš Kristus, zažil túto osamelosť v Jeho živote. „Opovrhnutý bol a opustený od ľudí, muž bolestí, a oboznámený s nemocou“ (Iza. 53:3). Môžeme sa dozvedieť, že bol bez domova: „A išli každý do svojho domu. A Ježiš odišiel na Olivový vrch“ (Jána 7:53–8:1). Nemal žiadny úkryt. „A Ježiš mu povedal: Líšky majú svoje skrýše a nebeskí vtáci svoje hniezda, ale Syn človeka nemá, kde by hlavu sklonil.“ (Mat. 8:20) Keď však chceme vidieť hĺbku osamelosti, ktorú pre nás vytrpel, musíme prísť k jeho smrti. V očakávaní svojho utrpenia, povedal: „Pohanenie skrúšilo moje srdce, a preto som zronený. Keď čakám, že ma niekto poľutuje, nieto nikoho, a keď čakám na tešiteľov, nenachádzam ich“ (Žalm 69:21). Ale keď visel a zakúšal smrť na temnom golgotskom kríži, volal: „Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil?!“ (Mat. 27:46). Boh ho zanechal samotného, keď „sám vyniesol naše hriechy na svojom tele na drevo“ (1. Pet. 2:24). H. K. Burlingham napísal:

„Sám na kríži Ježiš Boží súd niesol,
Plnú cenu slávy naveky zaplatil:
Drahocenná jeho krv voľne preliata,
A tak Ježiš rozdrtil hlavu hada!“

„krv Ježiša Krista, jeho (Božieho) Syna, očisťuje nás od každého hriechu“ (1. Jána 1:7). Ak v Neho uveríš ako v svojho Spasiteľa, nikdy nebudeš večne osamelý, ale budeš mať požehnanie života v spoločenstve s Ním, a to teraz, aj naveky.

ZMIERENIE (2)

Martin Hayward, Faversham, Anglicko

2. Ako bolo zmierenie dosiahnuté? (pokračovanie)

Zabitie obete a vyliatie jej krvi.

„Lebo duša tela je v krvi, a ja som vám ju dal na oltár pokryť ňou hriech na vašich dušiach, lebo práve krv pokrýva hriech na duši“ (3. Moj. 17:11). To sú Božie slová adresované Jeho ľudu, ktoré nás učia, že vyliatie krvi je životne dôležité, lebo „bez vyliatia krvi nedeje sa odpustenie“ (Žid. 9:22). Preto, aby Kristus odstránil tieto hriechy, „vylial svoju dušu na smrť“ (Iza. 53:12).

Spálenie tela obete.

Keď pred Boha priviedli živé zviera určené k obeti pri oltári, zabili ho a jeho krv si odložili. Telo tohto zvieraťa museli odniesť na miesto mimo tábora, kde malo byť vystavené ohňu Božej svätosti dovtedy, kým z neho nič nezostalo. Aký veľký rozdiel to bol v porovnaní s Kristovou obeťou, pretože On bol vystavený páľave Božieho hnevu ešte keď bol naživе, na kríži. Ako musel trpieť! Sme schopní si to do hĺbky uvedomiť? Či nebude potrebná celá večnosť na to, aby sme boli schopní plne pochopiť, čo On vykonal z lásky k našim dušiam? Tým, že to celé zniesol, uhasil oheň Božieho hnevu proti hriechom.

Musíme veľmi starostlivo rozlišovať medzi trestom za hriechy a odplatou za hriechy. Jednoducho povedané, nikto nemôže niesť odplatu za hriechy iného človeka, pretože v slove „odplata“ je znázornená osobná vina. Človek môže znášať trest za hriechy iného, avšak to je to, čo urobil Kristus. Boh má právo spravodlivo potrestať hriešnikov v ohnivom jazere, pretože odmietli uveriť tomu, kto zniesol ich trest, a tým sa sami vylúčili z možnosti získať túto výhodu. Hoci je pravda, že zmierenie nie je závislé na viere človeka, ale na krvi Krista, napriek tomu prináša úžitok tej osobe§ (a len tej osobe), ktorá verí, ako naznačuje list Rimanom 3:25.

Kropenie krvou.

Teraz prichádzame k ústrednej udalosti dňa zmierenia: kropeniu krvou býčka za Árona a jeho dom, ako i krvou kozla za Izraelský národ na zľutovnicu, na „miesto na pokrytie hriechov“. Predtým, ako mohol Boh odpustiť hriechy svojho ľudu a vidieť ich symbolicky odnesené obetným kozlom „do neschodnej zeme“ (3. Moj. 16:22), bolo nevyhnutné naplniť požiadavky Božej spravodlivosti zodpovedajúcou obeťou. Spomeňme si na to, že oba kozly predstavujú jednu obeť za hriech, a tak môžeme vidieť v smrti prvého z nich ten aspekt smrti Krista, ktorý umožňuje Bohu vo všetkej spravodlivosti ponúknuť milosrdenstvo celému svetu stratených hriešnikov. S prvým kozlom nebolo spojené žiadne vyznávanie hriechov, ani ich odstránenie. To všetko len položilo základ, na ktorom mohol spravodlivý Boh ukázať zachraňujúcu milosť hriešnikom činiacim pokánie. Krv na zľutovnici bola dôkazom toho, že Boh prijal obeť, ktorú priniesli na medenom oltári a tak položený základ, na ktorom by Boh, bez straty svojej spravodlivosti, mohol teraz prejaviť milosrdenstvo voči svojmu ľudu. Keď sa pisateľ listu Židom odvolával na toto ustanovenie starozákonného milosrdenstva, použil grécke slovo, ktoré znamená „zmieriteľnica“ – miesto, kde bola Božia spravodlivosť uspokojená s ohľadom na hriechy.

Kristus dokonale naplnil všetky požiadavky, ktoré Boh mohol mať pre hriech.

Ako jedna z Božích osôb dokonale pozná všetky Božie požiadavky a tiež ich úplne uspokojil. Sme si tým istí, pretože si čítame: „posadil sa po pravici Veličenstva na výsostiach“ (Žid. 1:3). On odstránil naše hriechy v súlade s Božím majestátom. On však pripravil bezpečné miesto v Božej prítomnosti pre tých, ktorí veria, takže apoštol Pavel môže hovoriť, že sme „dostali aj prístup vierou do tejto milosti, v ktorej stojíme“ (Rim. 5:2). Myšlienka o veľkosti tejto milosti je taká dominantná, že apoštol Pavel pri opise tohto stavu používa slovo opisujúce plnosť nášho spasenia. Iba tím, ktorí „dostali zmierenie“ (Rim. 5:11), patrí toto bezpečné miesto pred Bohom.

Vyznanie hriechov a ich odnesenie.

Obeť za hriech ľudu pozostávala z dvoch kozlov; jeden patril Bohu a druhý patril im. Jeden, ako sme videli bol zabitý, aby bola jeho krvou pokropená zľutovnica. Druhý bol nazývaný obetným baránkom, alebo kozlom, určeným azázelovi, aby bol vyhnaný na púšť (do neschodnej zeme). Áron nepotreboval obetovať dvojitú obeť za seba a svoj dom, pretože videl krv na zľutovnici a keďže nezomrel vedel, že bola prijatá a jeho hriechy sú odňaté. Zvyšok Izraela však túto možnosť nemal, a preto dostali možnosť uistenia sa pohľadom na Árona, ako položil svoje ruky na ich kozla, vyznal ich hriechy, a potom sledovať tohto kozla, ktorý niesol jeho hrozný náklad – ich hriechy, ako mizne v púšti. Kozla odviedol na púšť určený muž, ktorý bol schopný odviezť toto zviera na také miesto, z ktorého sa nemohlo vrátiť.

V Starom zákone sa používajú rozličné slovné obrazy, ktoré opisujú, ako Boh naloží s hriechmi Izraela potom, ako vykoná pokánie. On ich zahodí za chrbát (Iza. 38:17); odhodí ich do hlbín mora (Mich. 7:19); zahladí ich ako hustý oblak (Iza. 44:22); a vzdiali ich od seba ako je vzdialený východ od západu (Žalm 103:12). To všetko sú metafory, lebo hriechy nie sú hmotnými predmetmi, ale ide o to, že keď Boh niečo robí, robí to dokonale.

Pisateľ listu Židom sa touto pravdou zaoberá v Žid. 9:25–28, kde hovorí o tom, že sa Kristus ukázal na to, aby bol „obetovaný tým cieľom, aby vyniesol hriechy mnohých na kríž“. Toto je naplnenie obrazu prvého kozla, ktorý bol zabitý, aby jeho krvou mohla byť pokropená zľutovnica. Potom hovorí o Kristovi, že „vyniesol hriechy mnohých na kríž“ a tam je ukrytá myšlienka na toho kozla, ktorý bol vyhnaný na púšť. Keď bol Pán Ježiš opustený Bohom na kríži, bol v rovnakom právnom stave ako obetný baránok, ktorý bol prijatý ako obetný dar, ale odmietnutý kvôli bremenu, ktoré niesol.

3. Aké sú výsledky tohto zmierenia?

Úplné uspokojenie Božích požiadaviek.

Na uspokojenie požiadaviek Boha ako morálneho vládcu vesmíru, je potrebné nájsť adekvátnu a konečnú odpoveď na otázku hriechu. Požiadavky Božej svätosti a spravodlivosti vyžadujú, aby sme našli riešenie každého hriechu. V tejto situácii nám môže pomôcť iba Kristus. On je ten, kto prišiel „na odstránenie hriechu svojou obeťou“ (Žid. 9:26). „Odstrániť“ v tomto verši znamená „úplne zrušiť“. Pokiaľ ide o Boha, z Jeho pohľadu je hriech úplne odstránený. Nikto nemôže obviňovať Boha, že by ignoroval prítomnosť hriechu. Naopak, vzal do úvahy každý hriech prostredníctvom diela svojho Syna na Golgote. Ján napísal, že „on je zmierením za naše hriechy, no, nie len za naše, ale aj za hriechy celého sveta“ (1. Jána 2:2). Samozrejme, že „hriechy“ sú v tomto verši kurzívou, v pôvodnom gréckom texte sa nenachádzajú. Ale je zrejmé, že tam toto slovo patrí, pretože to potvrdzuje slovo „naše“, ktoré tomu v texte predchádza.

Ak by Ján napísal „nielen pre nás“, potom by preklad mohol pokračovať „ale aj pre celý svet“. Keďže však používa vlastné zámeno „naše“, čo ukazuje, že píše o hriechoch, ktoré majú ľudia, potom je tam potrebné vložiť slovo „hriech“. Apoštol Ján neskôr píše: „Vieme, že sme z Boha, a celý svet leží vo zlom“ (1. Jána 5:19). Je tu možné vidieť, že ľudstvo je rozdelené na dve jasne definované časti, a to tých, ktorí sú „z Boha“, teda veriacich a „celý svet“. Ján nielenže zreteľne rozlišuje medzi veriacimi a svetom, ale takisto jasne hovorí, že Kristus je obeťou zmierenia pre obidve skupiny ľudí. Napriek tomu, že sa Kristus stal zmierením pre celý svet, neznamená to zároveň, že bude celý svet aj spasený, pretože toto zmierenie je účinné len pre človeka, ktorý verí. Znamená to však, že Boha nie je možné obviniť z toho, že by ho nedal k dispozícii všetkým ľuďom. Požehnanie evanjelia je možné skutočne ponúknuť všetkým, pretože je ho dosť pre všetkých.

(Pokračovanie nabudúce)

ZODPOVEDNOSŤ STARŠÍCH (2)

N. Mellish, Stoke on Trent

5. Príklad vo svojom dome (1. Tim. 3:4–5)

Muž, ktorý je zodpovedný za to, aby bol Boží dom v súlade s Božím vzorom, musí byť príkladom pre svätých aj vo svojom vlastnom dome. Je nemožné, aby niekto hovoril s ostatnými ohľadom Božieho poriadku, ak nedokáže spravovať svoju vlastnú rodinu, ktorá je pod jeho strechou. Keď ju deti opustia a založia si svoje vlastné domovy, potom sa oni dostanú do úlohy vodcov a už nebudú pod zodpovednosťou svojho otca.

Starší je pravdepodobne ten, ktorý „dobre spravuje svoj dom“ (1. Tim. 3:4). V pozadí slova „spravuje“ je myšlienka „stáť pred“, teda predsedať a vládnuť. Človek, ktorý nedokáže spravovať svoj vlastný dom, nie je spôsobilý mať zodpovednosť za Boží dom.

Jeho deti sa mu musia podriaďovať a riadiť sa jeho slovami s celou vážnosťou. Kresťanský dom nenasleduje súčasné módne trendy, kde majú deti autoritu a rodičia žiadnu. Podľa listu Títovi musia byť deti „veriace“ (1:6), čo je pasívne slovo, ktoré naznačuje, čím sú pre svojich rodičov. Nikto nemôže zachrániť duše svojich detí, to je Božie dielo, ale spôsob, akým ich vyučuje a udržiava ich pri Bohu, bude mať na ne dobrý vplyv pre ich dobro a spásu.

V Éliho živote môžeme vidieť dôsledok neúspechu jeho rodičovstva, zaznamenaný pre nás v 1. knihe Samuelovej 2–3. Bol to človek, ktorý bránil Anne v duchovnom cvičení, pretože nebol schopný rozpoznať jej túžbu po Bohu, ale nebránil prejavom zla v jeho synoch, ktorí „uvodia na seba kliatbu, a nezabránil im“ (1. Sam. 3:13). Boli to muži, ktorí zneuctili obete, ktoré priniesli iní ľudia, podobne ako Anna, pretože Éli si ctil svojich synov viac ako Boha (2:29) a dovolil im robiť to, čo chceli. Takíto muži nemôžu zaujať vodcovské miesto pred svätými, ak nie sú schopní spravovať svoju rodinou.

Práve na tento bod sa zameriavajú všetky písma. Ak koná človek zodpovedne pod Božou vládou v tomto období duchovného osvietenia, je veľmi smutné, ak vidí v zhromaždení takéto zlyhanie, ktoré charakteri-

zuje všetky predchádzajúce dispenzácie.

Všimnite si, že 1. list Timoteovi 3:5 sa zaoberá zodpovednosťou toho človeka, ktorý sa má stať starším. Musí sa „starať“ o Božiu cirkev. Výraz „starať sa“ (Strong 1959) sa v Novom zákone vyskytuje iba trikrát, z čoho sú dve miesta v Lukáša 10:34–35. Keď sa dobrý samaritán ujal muža, ktorý sa dostal medzi lupičov a vzal ho do hostinca. Všimnite si, že vo v. 34 sa oňho „postaral“. Pán tak zanechal príklad tým, ktorí nesú zodpovednosť v zhromaždení tým, že robí to, čo žiada, aby ostatní robili. Hostinský vo v. 35 potom musí pokračovať v tejto starostlivosti aj naďalej. Robí to samozrejme za odmenu, pretože Pán nikdy nežiada nikoho, aby sa postaral o tých, ktorých On prijal, bez požehnania. Tu pravdepodobne môžeme vidieť význam Žid. 13:17, ktorý sa týka dňa, keď budú musieť „vydať počet“ z ich služby. Ak sme vykonali všetko na Božiu slávu, potom dostaneme „korunu slávy“ (1. Pet. 5:4), keď sa objaví Veľpastier.

Žiaľ, môžeme zistiť, že mnoho svätých trpí pod rukami niektorých starších namiesto toho, aby poznali ich starostlivosť. Je to podobné ako v knihe proroka Ezechiela 34:2, kde Pán hrozil pastierom, ktorí „pasú sami seba“, a vo veršoch 2–5 sú vymenované smutné prejavy ich zlej starostlivosti o stádo. Úloha starších nespočíva v rozhodovaní, ale v starostlivosti. Nie sú diktátormi, ale jednými zo spoločenstva svätých. List Filipänom 1:1 ich vidí ako tých, ktorí sú „so“ svätými; táto predložka naznačuje, že sú na rovnakej úrovni, ako ostatní svätí, netvoria nadradenú skupinu nad svätými. Peter hovorí úplne jasne, že sa nemajú správať „ako panujúci nad dedičstvom Pánovým“ (1. Pet. 5:3). Slovo „dedičstvo“ pochádza zo slova, ktoré my poznáme ako „duchovenstvo“. Jednoducho to znamená Bohom vybranú časť, a takou sú aj vykúpení drahocennou krvou. Akým právom by teda mohol niekto iný nad nimi panovať?

Peter nás teda učí (5:1–5), že miesto pre staršieho je medzi stádom, nie nad ním. Nachádza sa tam preto, aby sa staral o Božie stádo. Jeho činnosť je opísaná ako taká, ktorá: (a) nemá obmedzenie, (b) nie je za mrzký zisk, (c) nekonajú ju ako panujúci. Je za ňu zasľúbená koruna. Za vzor je postavený Pán Ježiš i Peter. Musíme si pamätať, komu patria ovce a vnímať vážnosť tejto zodpovednosti, ktorú Pán dáva iba niektorým ľuďom, aby sa postarali o Jeho stádo.

Zároveň môžeme vidieť aj dôsledok zlého zaobchádzania v živote Mefibóšeta (2. Sam. 9:1–6), ktoré spôsobilo ochromenie oboch jeho nôh. Zdá sa, že aj dnes je veľa takých svätých, ktorí nechodia správne, pretože padli, a to nie kvôli ich vlastnej chybe. Mnohí veriaci sa vytratili zo zhromaždení, pretože tí, ktorí za nich mali zodpovednosť, neboli múdri pri ich starostlivosti. Ďalší už viac nelámu chlieb kvôli spôsobu, akým s nimi zaobchádzajú a mnohí majú zlomené srdcia, pretože ich niečím zranili a nepokúsili sa o ich uzdravenie. Takto sa treba starať o Božiu Cirkev?

Možno je to tak práve preto, že v niektorých prípadoch nedodržali požiadavky z 1. Timoteovi 3. kapitoly, ako napríklad:

6. Vylúčenie neskúsených (1. Tim. 3:6)

Samotná skutočnosť, že tí, ktorí sú povolaní Duchom, sa nazývajú „staršími“ (1. Tim. 3:2), by sama o sebe mala naznačovať, že sú to starší muži. Z tohto listu je tiež zrejmé, že sú to vo všeobecnosti muži, ktorí majú vlastné rodiny, a tak aj skúsenosti s výchovou vlastných detí. Ak sa v tom osvedčili, Pán im môže zveriť svoje deti do starostlivosti. Ak tí, ktorí iba nedávno prišli

k viere, dostanú takéto dôležité postavenie, hoci sa môžu zdať akokoľvek nadanými, môže to spôsobiť, že upadnú do diablovho osídla, ktoré je v tom, že sa v pýche povýšia nad ostatných. Dôsledkom toho potom môže byť aj to, že opovrhnú ostatnými (znevážia si ich).

7. Príkladný život (1. Tim. 3:7)

Každý, ktorý je povolaný za pastiera stáda „musí mať aj dobré svedectvo od tých vonku“. Nikto zo systému sveta by proti nim nemal byť schopný vystrieť prst s obvinením, lebo diabol im nastaví pascu a zatiaľ čo pýcha je znamením neskúsenosti, iné úskalia čakajú na tých, ktorí nemajú dobrú povesť.

Pre všetky Božie cirkvi v súčasnej dobe, kdekoľvek svedčia o Pánovi a zvestujú skutočné svedectvo o tom, že Božie slovo je potrebné nasledovať aj teraz platí, že v nich musí existovať skutočná starostlivosť o svätých a musia sa snažiť o ich ochranu. Nikto by v nich nemal mať výsadné postavenie (3. Jána 9), čo sa protiví pravde, že nás tu Pán zanechal, aby všetci vždy usilovali o blaho zverených ovečiek, ktoré potrebujú osobitnú starostlivosť a ochranu.

Skúmajme teda svoje srdcia, aby sme zistili, či sa takto verne staráme o Božie stádo.

(Koniec)

SÚ POHANSKÉ NÁRODY STRATENÉ?

M. Browne, Bath, Anglicko (zosnulý)

Toto je otázka, na ktorú sú rozdielne názory a vyvoláva veľké rozpory medzi uvažujúcimi veriacimi už po mnohé roky a z tohto dôvodu ju z veľkej časti vynechávajú z písanej i ústnej služby. Veríme, že Božie „také veľké spasenie“ (Žid. 2:3), ktoré prijímame osobnou vierou v nášho Pána Ježiša Krista, je k dispozícii každému príslušníkovi ľudskej rasy. Zasľúbil to Boh prostredníctvom vyhlásenia Jeho Syna: „aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život“ (Jána 3:16). Čo sa opakuje aj na iných miesta Písma, ako napr. : „Lebo to je dobré a príjemné pred naším Spasiteľom Bohom (tu je zvýraznená Jeho dobrá vôľa namiesto Jeho príkazu – Jeho túžba namiesto Jeho rozhodnutia), ktorý chce, aby všetci ľudia boli spasení a prišli k poznaniu pravdy“ (1. Tim. 2:4). Kým tieto verše jasne učia o všeobecnej dostupnosti spasenia, neučia, že by mali byť spasení všetci ľudia. Ľudia žiaľ odmietajú a zanedbávajú „také veľké spasenie“, a tak o neho prichádzajú naveky.

Keď sa v súvislosti so spasením kladie dôraz na spoľahnutie sa alebo vieru, tým viac vystupuje do popredia zodpovednosť človeka prijať Božie spasenie tým, že sa mu on osobne podriadi. Boh nám ponúka spasenie na základe Jeho zvrchovaného poskytnutia milosti prostredníctvom darovania Svojho jednorodeného Syna. Boh je zvrchovaný pokiaľ ide o darovanie spasenia, ale človek je zodpovedný za to, aby v neho uveril a prijal ho. To potom vyvoláva otázku, v akej situácii sú potom tie milióny pohanov, ktorí nikdy nepočuli posolstvo evanjelia? Ako potom môžu niesť zodpovednosť za to, že neuverili tomuto posolstvu, hoci ho nikdy nepočuli? A pretože ho nikdy nepočuli, budú stratení a odsúdení na večnosť, keď budú súdení pred Veľkým bielym trónom? Na túto otázku som našiel definitívnu odpoveď, keď

som si prečítal list, ktorý napísal jeden starý skúsený misionár. Týmto misionárom bol apoštol Pavel a list, ktorý napísal, bol určený zhromaždeniu v Efeze.

Kým Pavel priniesol evanjelium do Efezu (Skutky 18), najprv sa rozprával so Židmi v ich synagóge a nechal s nimi Priscilu a Aquilu pred svojim odchodom z Jeruzalema. Potom prišiel do Efezu aj Apollo (18:24), ale jeho služba sa obmedzila iba na Židov. Keď sa Pavel nakoniec vrátil do Efezu (19:1), znovu im kázal Božie kráľovstvo a zvestoval „slová Pána Ježiša". Avšak, keď Židia odmietli jeho evanjelium, obrátil sa ku Grékom a oslovil modlárskych efezských pohanov. Efežania, ktorí sa klaňali modlám, ešte nikdy nepočuli evanjelium a patrili medzi horlivých uctievačov veľkej bohyne Diany. Pravda z listu Efežanom 1:4, sa týkala ich vyvolenia podľa Božej večnej rady a Jeho zámeru s nimi, ktorý Pavel napísal pre ich povzbudenie a potvrdenie ich obrátenia. Toto veľké učenie v žiadnom prípade neovplyvnilo ich duchovný stav predtým, ako k nim prišlo evanjelium. Vyvolenie nemá žiadny vplyv na stav tých vyvolených pred tým, ako sú spasení. Kým nie sú spasení, sú stratení a musia konať pokánie a veriť evanjeliu, tak ako sa to stalo pri každom z nás.

Duchovným stavom týchto modloslužobných, neveriacich Efežanov sa zaoberá Pavel v prvých troch veršoch druhej kapitoly (listu Efežanom). Mohli byť vyvolení Božím večným zámerom, ale kým k nim neprišlo evanjelium, neprijali ho a neuverili mu, boli duchovne mŕtvi a potrebovali získať pravý život. Nielenže neboli schopní urobiť nič pre svoje spasenie, ale navyše boli podriadení pod vládou satanskej moci a vydaní napospas žiadostiam svojho padlého, hriešneho charakteru. Ich vina bola úplne reálna a Boh ich dokonale odsúdil. Boli jasne odsúdení, predmetom Božieho hnevu a úplne závislí od Jeho milosrdenstva a lásky. (Toto je stav celého nespaseného ľudstva kdekoľvek. Sú odsúdení kvôli tomu, čo sú a akí sú, sú hriešni svojou vlastnou porušenou prirodzenosťou (charakterom), pretože sú synovia padlého otca, Adama.) Božie dielo spasenia Efežanov je možné vidieť v troch rôznych časoch použitých v druhej kapitole tohto listu. V minulosti dostali spasenie a život (v. 4–5) – bohatstvo milosrdenstva, veľkú lásku a záchranu milosťou. V ich vtedajšom bezprostrednom stave (v. 6) sú vzkriesení a posadení v „nebesiach" v Kristovi Ježišovi. Sú teda spoluúčastníkmi Jeho života, víťazstva a svätosti. V budúcnosti (v. 7) budú účastníkmi Jeho slávy na veky.

Písmo učí, že všetci ľudia sú vinní pred Bohom (Rim. 3:19). Všetkých ľudí sa týkajú tri zákony, ktorými budú súdení, bez ohľadu na to, či počuli evanjelium, alebo nie.

Ak by ľudia akceptovali tento zákon, viedol by ich od uznania Boha stvorenia k hľadaniu Boha spasenia.

Tým prvým je zákon viditeľného stvorenia (Rim. 1:18–20), v ktorom sláva diela Božích rúk preukazuje existenciu neviditeľného, ale všemohúceho Stvoriteľa. Preto je neospravedlniteľné a márne všetko modlárstvo. Ak by ľudia akceptovali tento zákon, viedol by ich od uznania Boha stvorenia k hľadaniu Boha spasenia. S týmto máme praktické skúsenosti z našej služby v Hongkongu. Mladá žena, Yuen-king, žijúca v Macau a vychovávaná vo fanatickom ateistickom komunistickom dome, opakovane povedala, že neexistuje žiadny Boh. Jedného jasného večera, pri pohľade na hviezdne nebesia, však jej hlavou prebleskla myšlienka: „ak nie je Boh, potom odkiaľ pochádzajú všetky tieto hviezdy?". Od tej chvíle sa začala tajne modliť k „Bohu, ktorý stvoril hviezdy", a pokračovala niekoľko rokov. Modlila sa k jedinému a pravému Bohu, a pritom neve-

dela, kto to bol! Jedného dňa prišla do údolia Shatin v Hongkongu, kde našla malé zhromaždenie, ktorom sa konajú evanjelizačné zhromaždenia. Stretla sa tam s mladou sestrou, ktorá ju pozvala do zhromaždenia a vysvetlila, že Boh, ktorého evanjelium zvestujú, je aj Bohom, ktorý stvoril slnko, mesiac a hviezdy! Keď Yuen-king počula, že on je Bohom, ktorý stvoril hviezdy, povedala, že aj ona ctí Boha hviezd, a preto prišla na zvestovanie evanjelia v ten večer. Akonáhle jej zvestovali evanjelium, uverila a bola slávne spasená. Vďaka Bohu! Kto prijíma Boha stvorenia prostredníctvom svedectva Jeho viditeľnej slávy, tá istá Božia moc ho bude viesť k Jeho poznaniu prostredníctvom viery v Jeho Syna ako Boha večného spasenia.

Jeho svedomie bude svedčiť proti nemu v ten „deň, keď bude Boh súdiť skryté veci ľudí.

Druhým zákonom je zákon svedomia (Rim. 2:12–16), ktorý intuitívnym poznaním alebo spontánnou pohnútkou svedčí človeku, že je hriešny. Jeho svedomie bude svedčiť proti nemu v ten „deň, keď bude Boh súdiť skryté veci ľudí podľa môjho evanjelia skrze Ježiša Krista“ (v. 16).

Tretím zákonom je zákon zvláštneho zjavenia (Rim. 2:17–19), ktorý sa týka predovšetkým Židov, pretože majú písané Božie prikázania. To platí pre všetkých, ktorí majú k dispozícii živé Slovo.

Abrahám, ktorého trápila možná Božia nespravodlivosť, ak by zničil Sodomu a Gomoru a nenašlo by sa v nich 50 spravodlivých ľudí, apeloval na Boha slovami „Či azda sudca celej zeme neučiní súdu?“ (1. Moj. 18:25). Pochyboval tak o spravodlivosti Božieho súdu. Ale Boh „správne“ spôsobil záhubu oboch miest a ich nemorálnych obyvateľov kvôli závažnosti ich prestúpenia a jeho rozsudok bude rovnako spravodlivý a vážny pred Veľkým bielym trónom. Keď Pán Ježiš hovoril pred chrámovou pokladnicou s neveriacimi farizejmi, povedal: „Ja idem, a budete ma hľadať a zomriete vo svojom hriechu. Ta, kam ja idem, vy nemôžete prísť“ (Jána 8:21). A potom pokračoval: „Nuž povedal som vám, že zomriete vo svojich hriechoch;

Niektorí ľudia zomrú vo svojich hriechoch a budú súdení pre svoje skutky kvôli neústupnosti a odhodlanej nevernosti ich sŕdc nečiniacich pokánie.

lebo ak neuveríte, že ja som, zomriete vo svojich hriechoch“ (v. 24). Takže všetci nebudú zachránení a ani im nebudú odpustené všetky hriechy. Niektorí ľudia zomrú vo svojich hriechoch a budú súdení pre svoje skutky nie preto, že by pre nich spasenie nebolo k dispozícii, ani nie preto, že by nedostali milosť, ale iba kvôli neústupnosti a odhodlanej nevernosti ich sŕdc nečiniacich pokánie.

Poznámka editora:

Náš vážený brat Michael Browne napísal tento článok niekoľko dní predtým, ako si ho Pán v piatok 26. februára 2016 povolal domov. Michael, sklamaný svojou ubúdajúcou fyzickou silou si myslel, že by mal venovať viac času písomnej službe. Je potrebné zdôrazniť, že tento článok bol iba prvým návrhom, ktorý by náš brat, ako to zvyčajne robieval, ešte niekoľkokrát upravil, kým by v ňom nevystihol to, čo chcel povedať veľmi presne. Napriek tomu, že tento článok nie je takto „vyprecizovaný“, vyjadruje predovšetkým tú pravdu, ktorá bola jeho srdcu veľmi drahá.

DOBRÉ ZVESTI Z NEBA

Zmiznutie

Médiá často oznamujú príbehy ľudí či vecí, ktoré sa stratili alebo zmizli. Tieto príbehy často vydržia iba chvíľku, kým sa takáto udalosť vysvetlí, alebo sa nájde stratené. Ako príklad je možné uviesť deti, ktoré nevysvetliteľne zmizli; v Severnom Írsku označovali slovom „stratení“ aj ľudí, ktorých pravdepodobne uniesli teroristi; nedávno podobne záhadne zmizlo lietadlo letiace na trase z Malajzie do Číny. Keďže nevieme niektoré z týchto príbehov vysvetliť, fascinuje nás, keď sa snažíme porozumieť tomu, prečo a kvôli čomu sa to stalo.

Pre veriacich kresťanov je najväčším zmiznutím zo všetkých práve to, ktoré sa týka všetkých hriechov. Božie Slovo, Svätá Biblia, hovorí: „Druhého dňa videl Ján Ježiša, že ide k nemu, a povedal: Hľa Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta!“ (Jána 1:29). Hriech bol nepochybne najväčším problémom, akému svet čelil. Všetky ostatné problémy, či už rodinné, finančné, alebo fyzické, sa môžu týkať niektorých ľudí, ale hriech nás ovplyvňuje všetkých. Všetky ostatné ťažkosti sú výsledkom hriechu a nikto nemôže uniknúť jeho dôsledkom. Biblia o tom hovorí: „Preto ako skrze jedného človeka vošiel hriech do sveta a skrze hriech smrť, a tak prešla smrť na všetkých ľudí, pretože všetci zhrešili“ (Rim. 5:12). Všimnite si, že slovo „všetko“ je tu uvedené dvakrát. Nemôžeme uniknúť pred touto pravdou.

Je možné argumentovať, že nie je potrebné sa tým rozrušovať, pretože sme všetci v rovnakej situácii? Takáto úvaha by sotva uspokojila tých, ktorí sa nachádzali práve v tom stratenom lietadle! Nepomohla by ani tým, ktorí sa utopili v ľadovej vode pri potopení slávneho Titaniku!

Dôvod ľudských obáv sú slová: „pretože (Boh) ustanovil deň, v ktorom bude súdiť celý svet v spravodlivosti v osobe muža, ktorého určil nato, a podáva všetkým ľuďom vieru vzkriesiac ho z mŕtvych“ (Skut. 17:31). Ak chceme uniknúť Božiemu súdu pre naše hriechy, potom musia naše hriechy zmiznúť. To sa môže stať len na jednom základe: „… krv Ježiša Krista, jeho Syna, očisťuje nás od každého hriechu“ (1. Jána 1:7). Je ohromné, že Boh poslal svojho vlastného Syna na tento svet, aby zomrel na golgotskom kríži za hriešnikov: „Ale Boh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás“ (Rim. 5:8). Keď prijmeme Pána Ježiša Krista ako nášho osobného Pána a Spasiteľa, Boh prisľúbil: „… a na ich hriechy a na ich neprávosti viacej nikdy nespomeniem“ (Žid. 10:17).

Všetkých, ktorých hriechy boli odňaté, sa týka aj ďalšie zmiznutie, ktoré je rovnako nádherné. Spasiteľ prisľúbil: „… prídem zase a poberiem si vás k sebe, aby ste tam, kde som ja, aj vy boli“ (Jána 14:3). Apoštol Pavel vo svojom liste mladému zboru v Tesalonikách poznamenáva: „Lebo sám Pán s veliteľským povelom, s hlasom archanjela a s trúbou Božou zostúpi z neba, a mŕtvi v Kristu vstanú najprv; potom my živí ponechaní budeme razom s nimi vychvátení v oblakoch v ústrety Pánovi do povetria. A takto budeme vždycky s Pánom“ (1. Tes. 4:16.17).

Lokálne i medzinárodné udalosti, prírodné i fyzikálne katastrofy, rastúca nemorálnosť a zločiny, krutosť a násilie – to všetko poukazuje na skutočnosť, že Pán Ježiš Kristus príde na túto zem znova.

(Pokračovanie na zadnej strane)

*(Pokračovanie článku **Dobré zvesti z neba**):*

Nevieme kedy, ale veríme, že to bude čoskoro, a potom všetci, ktorých hriechy boli očistené, budú vzatí do neba, aby boli navždy s Pánom. Aká slávna nádej! Žiaľ, nemajú ju všetci. Tí, ktorých hriechy nie sú odpustené, budú ponechaní k tomu, aby podstúpili Božie súdne konanie. Niet divu, že máme príkaz: „Preto aj vy buďte hotoví, lebo v tú hodinu, v ktorú sa nenazdáte, príde Syn človeka“ (Mat. 24:44).

(Pokračovanie článku Dobré zvesti z neba):

Nevieme kedy, ale veríme, že to bude čoskoro, a potom všetci, ktorých hriechy boli očistené, budú vzatí do neba, aby boli navždy s Pánom. Aká slávna nádej! Žiaľ, nemajú ju všetci. Tí, ktorých hriechy nie sú odpustené, budú ponechaní k tomu, aby podstúpili Božie súdne konanie. Niet divu, že máme príkaz: „Preto aj vy buďte hotoví, lebo v tú hodinu, v ktorú sa nenazdáte, príde Syn človeka" (Mat. 24:44).

ISSN 1451-1991

9 771451 199001

www.slovo pravdy.com